ВЕСТИТЕЛ
на Реформацията

Брой 2/2026

ЦЪРКВАТА ПРЕДИ ПОСЛЕДНАТА КРИЗА

МОЛИТВЕНА СЕДМИЦА | 4 -13 ДЕКЕМВРИ 2026

ВЕСТИТЕЛ
на Реформацията

Брой 2/2026

В ТОЗИ БРОЙ

Редакторска статия – Възкачете се на планината 1
Поканени сме да изпитаме мира, намиращ се в познаването на Всемогъщия

Настъпващата криза 2
Скоро цялата човешка раса ще се сблъска с проблем от огромни мащаби

Трите нечисти духа 6
Единствено Божията сила удържа свирепите ветрове, които скоро ще завеят

Божият закон и човешкият закон 10
И двата закона регулират човешкото поведение, но само единият е създаден от любов и трае довека

Върхът на айсберга 14
Вече започваме да наблюдаваме какво се случва, когато великата борба се усили

Търпението на светиите 18
Една основна християнска добродетел ще бъде ясната отличителна черта на спасените накрая

Остатъкът и наранената глава на змията 22
Едно пророчество, дадено от началото, ще остане в сила за Божия народ до края

Щастлив край 26
Нощта може да изглежда, че се бави да премине, но утринта ще донесе радост

В часа на изпитанието 30
Една много силна песен изразява молитвата, описваща за кое трябва сериозно да се замислим

ДА СЕ МОЛИМ, ЗА ДА СЕ ПОДГОТВИМ

Криза! На кого му харесва такава ужасяваща мисъл? Кой очаква с радост такова нещо? Но колко благодарни можем да бъдем, понеже нашият небесен Отец ни разкрива реалността ясно:

„...Ще дойде време, когато ще бъдем изправени пред съветници и всяка точка от истината, която вярваме, ще бъде подложена на сурова критика. Времето, което сега си позволяваме да пилеем би трябвало да бъде посветено на задачата, дадена ни от Бога по подготовка за настъпващата криза. Трябва да изкарваме много време в молитва, та одеждите на нашия характер да бъдат умити и избелени с кръвта на Агнеца.“ [1]

„Господ ще подготви мъже, жени и младежи, да, дори и деца, като Самуил. Ще ги подготви за Неговото дело, като ги направи хранители на свещената истина. Онзи, Който никога не задрямва и не заспива, бди над всеки от тях и подбира тяхната сфера на дейност в Неговото обширно мисионско поле.“ [2]

От критично значение е да се съберем заедно за тази Молитвена седмица! Колко важно е да се движим напред в страх Божи! Духовната подготовка е от жизнена важност точно сега. Четивата на тема „Църквата преди последната криза“ ни напомнят за чудесната надежда и сила, които нашият Бог желае да излее над малцината верни души, стремящи се да застанат срещу надигащата се вълна. Нека да споделим тези ценни четива и с други души, имащи същото желание, които може би се намират на изолирани места или не могат да излязат от домовете си. Любезно ви молим да запомните следните дати:

събота, 12 декември – пост и молитва;
неделя, 13 декември – дарения за мисиите по света

Да бъде над нас нежната милост на Господа в тази спешна подготовка, от която толкова се нуждаем и която Той е така добър да ни предостави!

---

1. Ривю енд хералд, 11 декември 1888 г.
2. Писма и ръкописи, т. 15, писмо 139, 1900 г.

Официална публикация на Църквата на адвентистите от седмия ден реформаторско движение

„Най-голямата нужда на света е от мъже, които не могат да бъдат нито купени, нито продадени.“
Възпитание, с. 57.

Редактор – Б. Монтроуз
Дизайн и оформление – Д. Консейсао
Уебсайт: http://www. sdarm.org
Ел. поща: info@sdarm.org

ВЪЗКАЧЕТЕ СЕ НА ПЛАНИНАТА

„Голяма криза очаква Божия народ. Голяма криза очаква и света. Предстои ни най-сериозната битка на всички времена.“ [1]

Когато помисляме за криза, мнозина са изкушени да изпаднат в паника. Но затова ли милостиво са ни дадени отнапред толкова много детайли за предстоящата криза? Не ще ли предпочетем по-скоро да узнаем за наближаващия проблем, отколкото да се оставим да бъдем изненадани? Бог не ни е пролял толкова много светлина върху събитията на последните дни, за да ни парализира от страх.

Напротив, „Господ желае **да се възкачим на планината, да дойдем по-близо в Неговото присъствие. Наближаваме криза**, която много повече от когато и да било преди ще изисква цялостното посвещение на всеки един, носещ името на Христос.“ [2]

„Сега, братя, ние се приближаваме до кризата. Нека да издържим изпита мъжествено, да се хванем здраво за ръката на Безграничната Сила. Бог ще подейства за нас. Дадено ни е да живеем ден по ден и ако опознаем Бога, Той ще ни даде сила за това, което ще дойде утре, достатъчно благодат за всеки ден и всеки ден ще има своите победи, както и своите изпитания. Силата на Всевишния ще бъде с нас, защото ще бъдем облечени във всеоръжието на Христовата правда. Нашият Бог е същият, Който действаше за народа Си в миналото. Исус стои до нас – нима ще се разколебаем? – Не! Когато дойдат изпитанията, ще ни бъде дадена Божията сила. Бог ще ни помогне да устояваме чрез вяра в Неговото слово, и когато ние сме единни, Той ще подейства за нас по специален начин.“ [3]

Защитата за нашите души

„Когато грешникът гледа към Божия закон, му се показва ясно неговата вина и съвестта му се пробужда, той бива осъден. Единствената му утеха и надежда е да погледне към кръста на Голгота. Когато се опре на обещанията, доверявайки се на Бога в Неговото слово, тогава в душата му настъпват облекчение и мир. Той извиква: „Господи, Ти си обещал да спасиш всички, които идват при Теб в името на Твоя Син. Аз съм една изгубена, безпомощна душа без надежда. Спаси ме, Господи, иначе ще погина!“ Вярата му се хваща за Христос и той бива оправдан пред Бога.

Но макар Бог да е справедлив и при все това да оправдава грешника чрез заслугите на Христос, никой човек не може да покрие душата си с одеждите на Христовата правда, докато упражнява познати грехове или пренебрегва известни му задължения. Бог изисква цялостно предаване на сърцето, преди да може оправдаването да бъде извършено. А за да задържи човекът оправдаването, трябва да бъде непрестанно покорен чрез активна, жива вяра, която действа чрез любов и очиства душата.“ [4]

„Сега, братя, ние се приближаваме до кризата. Нека да издържим изпита мъжествено, да се хванем здраво за ръката на Безграничната Сила.“

„Злините, които постепенно се прокрадваха между нас, неусетно поведоха отделни хора и църкви далеч от почитта към Бога и това не позволи на Бог да им изпрати силата, която Той желаеше да им даде. Братя мои, нека Божието слово да говори само за себе си. Нека никаква човешка мъдрост не си позволява да смекчава силата дори на едно от изявленията на Писанията. Сериозното изобличение, дадено в Откровението би трябвало да ни предупреди срещу такива постъпки. В името на моя Господ аз ви заръчвам: ‘Изуй обущата от нозете си, защото мястото, на което стоиш, е света земя’.“ [5]

Източници:
1. Свидетелства за Църквата, т. 5, с. 711.
2. Служители на евангелието, с. 323 [Подчертаването е добавено].
3. Ривю енд хералд, 29 април 1890 г.
4. Избрани вести, кн. 1, с. 365, 366.
5. Свидетелства за Църквата, т. 5, с. 711 [Подчертаването е добавено].

петък, 4 декември 2026 г.

НАСТЪПВАЩАТА КРИЗА

събрано от писанията на Елън Уайт

На хоризонта...

Кризата вече е при нас. Предстои битка между християнството на Библията и християнството на човешките традиции.[1]

В бъдещето хора, претендиращи да бъдат Христови представители ще постъпват така, както свещениците и водачите постъпиха спрямо Христос и последователите Му. През време на голямата криза, през която скоро ще преминат, верните Божии служители ще се сблъскат със същото закоравяване на сърцето, същата жестока решителност, същата непреклонна омраза.

Всички, които в онзи зъл ден биха служили на Бога безстрашно, според диктуванията на тяхната съвест, ще се нуждаят от кураж, твърдост и познаване на Бога и Неговото слово; защото верните Богу ще бъдат преследвани, мотивите им оспорвани, най-добронамерените им усилия – погрешно изтълкувани и имената им – отхвърлени като зли. Сатана ще работи с всичката сила на измамата да повлияе върху сърцата и да замъгли умовете, та да направи злото да изглежда добро и доброто – зло. Колкото по-силна и чиста е вярата на Божиите люде, колкото по-твърдо тяхното решение да се покоряват на Бога, толкова по-свирепо дяволът ще се старае да повдига срещу тях яростта на хората, претендиращи да са праведни, но погазващи Божия закон. Ще се изисква най-твърдо упование и най-героични намерения, за да бъде отстоявана вярата, предадена някога на светиите.[2]

Хората, които сега малко упражняват своята вяра са най-застрашени от отпадане под властта на сатанинските измами и на закона, оказващ натиск върху съвестта. И дори да издържат изпитанието, те ще бъдат потопени в много по-дълбоко страдание и агония във времето на скръбта, понеже не са били изградили навика да се уповават на Бога. Уроците на вярата, които са били пренебрегнали, ще им се наложи да ги усвояват в условията на ужасния натиск на обезсърчението.

Сега е времето да опознаем Бога, като изпитаме Неговите обещания. Ангелите записват всяка сериозна и искрена молитва. Подобре е да се оставим от себичните удоволствия, отколкото да пренебрегнем общуването с Бога. Най-голямата бедност, най-голямото себеотрицание с Неговото одобрение са по-добри от богатствата, почестите, удобствата и приятелствата без него. Трябва да

заделяме време за молитва. Ако позволим на умовете ни да бъдат погълнати от светски интереси, Господ може да ни осигури нужното време, като премахне идолите ни от злато, къщи или плодородни земи...

Скоро над нас ще настане „време на скръб, каквато никога не е бивала“. Нуждаем се от духовен опит, който сега нямаме, а мнозина са твърде лениви да го придобият. Често се случва очакваната скръб да е по-голяма, отколкото се оказва в действителност; но това няма да е вярно за предстоящата криза. И най-живото въображение не може да си представи мащаба на изпитанието. В това време на проверка всяка душа ще трябва да стои пред Бога сама.[3]

Проблемът пред нас

Бог е разкрил какво ще се случи през последните дни, за да може Неговите люде да се подготвят да устоят срещу яростната буря на съпротивлението и гнева. Хората, които са предупредени за предстоящите събития не бива да седят в спокойно очакване тя да дойде, утешавайки се с мисълта, че Господ ще покрие Своите верни в деня на скръбта. Ние трябва да бъдем като човеци, чакащи техния Господар, но не в бездейно очакване, а заети със сериозна работа и имащи непоколебима вяра. Сега не е време да позволяваме на умовете ни да бъдат погълнати от маловажни неща. Докато хората спят, Сатана активно подготвя почвата така, че Господните люде да не получат нито милост, нито справедливост. Неделното движение си пробива път в мрака. Водачите покриват истинската му същност и мнозина участници в него сами не виждат накъде влече подводното течение. То изповядва умерени и на пръв поглед християнски принципи, но когато заговори, ще прояви духа на змея. Наш дълг е да сторим всичко по силите си да отклоним надвисналата опасност. Би трябвало да се стремим да обезоръжим предразсъдъците, като се представим в подходящата светлина пред хората. Следва да поставим пред тях реалния проблем, като така ще издигнем най-ефективния протест срещу мерките за ограничаване на свободата на съвестта. Трябва да изследваме Писанията и да сме в състояние да обясним причините за нашата вяра. Пророкът казва: „...и никой от нечестивите не ще разбере; но разумните ще разберат“ (Даниил 12:10).

Пред онези, които имат достъп до Бога чрез Христос, стои важно дело за вършене. Сега е времето да се хванем за ръката, която се явява нашата сила. Молитвата на Давид би трябвало да бъде молитвата на пастори и на миряни: „Време е Господ да подейства, защото счетоха закона Ти за нищо“ (Пс. 119:126 – *по изд. „Верен“*). Нека слугите Господни ридаят между предхрамието и олтара, нека рекат: „Пощади, Господи, людете Си, и не предавай наследството Си на позор“ (Йоил 2:17). Бог винаги се е намесвал в полза на Своите люде във времето на най-голямата им нужда, когато е изглеждало, че почти няма надежда да се избегне тяхното унищожение. Плановете на нечестивите Той държи в Своята власт и Неговото провидение може да ги неутрализира. Бог може да подвижи сърцата на държавниците. Ако Той нареди, гневът на размирниците и недоволните, на онези, които мразят Бога, Неговата истина и Неговите люде, могат да бъдат отклонени, както се отклоняват водите на една река. Молитвата подвижва ръката на Всемогъщия. Онзи, Който поддържа реда на звездите на небето, Чиято дума контролира вълните на голямата бездна - същият безграничен Създател ще подейства в полза на Своите люде, ако те Го призоват с вяра. Той ще постави юзда на силите на мрака, докато предупреждението не бъде дадено на света и всички, които му обърнат внимание не се приготвят за конфликта.

„И човешкият гняв ще се обърне Тебе за слава,“ - казва псалмистът, „остатъка от гнева Ти ще укротиш“ (Пс. 75:11 – *по Синод. превод*). Бог е предвидил изпитващата истина да бъде поставена на преден план и да бъде направена обект на изследване и обсъждане, дори ако това ѝ спечели презрение. Хората трябва да бъдат подбудени към размисъл. Всеки спор, всеки укор и клевета Бог ще използва, за да предизвика изследване и пробуждане на умове, които в противен случай биха останали заспали.“ [4]

Само старателните ученици на Писанията, които са приели любовта на истината, ще бъдат защитени от мощната измама, запленяваща света. Чрез свидетелството на Библията те ще разкрият замаскирания измамник. Всеки ще бъде изпитан. Пресяването чрез изкушението ще разкрие кой е истински християнин. Божиите люде твърдо ли са установени върху Неговото слово, така че да не се поддадат на свидетелството на техните сетива? В такъв кризисен час те ще се придържат ли само и единствено към Библията? Ако можеше, Сатана би им попречил да се приготвят да устоят в онзи ден. Той така ще подреди нещата, че да им прегради пътя, да ги оплете в земни съкровища, карайки ги да носят тежък товар така, че сърцата им да натегнат от грижите на този живот и денят на изпитанието да ги застигне като крадец. [5]

Как ще отговорим ние?

Бог е дал на всеки работа да върши. Нека всеки от нас чака на Бога и Той ще ни обучи как да действаме и какво сме най-годни да вършим. Но нека никой не тръгва самостоятелно да провъзгласява нови теории. Работниците трябва да бъдат в съгласие с истината и с братята и сестрите си. Нужно е да има съветване и сътрудничество, но не бива да чувстват, че на всяка стъпка трябва да питат повисш служител могат ли да сторят това или онова. Не гледайте към човека за ръководство, а към Бога на Израил. [6]

Колкото по-малко отправяме директни обвинения към началствата и властите на страната, толкова повече работа ще можем да извършим и в Америка, и зад граница. Другите нации ще последват примера на Съединените щати. Макар Щатите да се явяват водещи в това дело, кризата ще застигне нашия народ по всички части на света.

Нашето дело е да издигнем на почит Божия закон. Истината на святото Божие слово трябва да бъде изявена. Трябва да издигаме Писанията като правилото за

Членовете на църквата ще бъдат индивидуално изпитани и проверени. Ще бъдат поставени в обстоятелства, при които ще бъдат принудени да свидетелстват за истината. Мнозина ще бъдат призовани да говорят пред комисии и съдилища, вероятно по отделно и сами.

живота. С пълна скромност, в духа на благодатта и в Божията любов трябва да посочваме на хората факта, че Господ Бог е Създателят на небето и земята, и че Господната събота е седмият ден.

В името Господне трябва да продължаваме напред, развявайки Неговото знаме и проповядвайки Неговото слово.[7]

В последния етап от Божието дело на земята законът Му ще бъде отново възвеличен. Фалшивата религия може да получи надмощие, беззаконието може да се умножи, любовта на мнозинството може да охладнее, Голготският кръст може да бъде забравен и мрак, подобно на мъртвешки саван да покрие света; всичките сили на обществото може да се насочат против истината, заговор след заговор да се организират, за да бъде победен Божият народ, но в часа на най-голямото изпитание Илиевият Бог ще използва човешки посредници за разпространяване на вестта, която не може да бъде смълчана. В многолюдните градове и в местата, където хората си позволяват да изричат най-силните хули против Всевишния, ще се чуе гласът на строго изобличение. Определените от Бога хора смело ще разобличат съюза между църквата и света. С усърдие ще призовават мъже и жени да престанат да се подчиняват на човешки институции и да се обърнат към спазване на истинската събота.[8]

Божият укор е върху нас поради пренебрегването на сериозни отговорности. Благословенията Му са задържани, защото хората, изповядващи, че вярват Свидетелствата, които Той е дал, не са им обърнали внимание. О, колко е нужно едно религиозно пробуждане! Божиите ангели обикалят от църква на църква, изпълнявайки своя дълг; и Христос хлопа на вратата на вашето сърце, за да влезе. Но средствата, предвидени от Бога за пробуждане на църквата към нейното окаянство не са били зачетени. Гласът на Верния Свидетел е бил чут да укорява, но не е бил послушан. Човеците са избрали да следват своя си, вместо Божия път, понеже егото в тях не е било разпънато. Така светлината в крайна сметка е оказала слаб ефект върху умовете и сърцата...

Ако чакате светлината да дойде по начин, който да угоди на всички, ще чакате напразно. Ако чакате за по-силни призиви и по-благоприятни възможности, светлината ще бъде оттеглена и вие ще бъдете оставени в мрака. Приемете всеки лъч светлина, която Бог ви изпраща. Хора, които не обръщат внимание на призивите на Духа и на Божието слово, защото послушанието включва кръст, ще изгубят душите си. Когато книгите се отворят и делата и подбудите на всеки човек, които са го движили, се прегледат от Съдията на цялата земя, те ще видят каква загуба са претърпели. Винаги трябва да подхранваме страха си от Господа и да съзнаваме, че всеки от нас лично стои пред Господа на силите и в нито една мисъл, дума или действие във връзка с Божието дело не бива да има и следа от себичност или безразличие.[9]

Физическа и умствена подготовка

Във всяко важно дело има времена на криза, през време на която е потребно свързаните с делото да притежават ясен ум. Трябва да има хора, осъзнаващи, както ап. Павел, колко важно е прилагането на въздържание във всичко. Предстои ни работа – сериозна и усърдна работа за нашия Господ. Всичките ни навици, вкусове и наклонности трябва да бъдат възпитани в хармония със законите на живота и здравето. По този начин можем да си осигурим най-доброто физическо състояние и да имаме яснота на ума, за да различаваме доброто от злото.[10]

Бог желае Неговият народ да се подготви за наближаващата криза. Подготвени или не, всички ще се изправят пред нея и само онези, които са привели живота си в хармония с Божествения стандарт, ще останат твърди във времето на изпитанието. Когато светските управители се обединят със служителите на религията, за да диктуват по въпросите на съвестта, тогава ще се види кой наистина се бои от Бога и Му служи. Светлината на богоподобния характер ще засияе най-силно в най-дълбокия мрак. Когато всяка опора падне, ще се види кой действително уповава на Йехова.[11]

Работата, която църквата е пропуснала да извърши във времето на мир и благоденствие, ще трябва да извърши във времето на ужасна криза под натиска на най-силни обезсърчения и неприятни обстоятелства. Предупрежденията, които поради съобразяването със света са били смълчани или удържани, ще трябва да бъдат провъзгласени под най-яростна опозиция от страна на враговете на вярата... Членовете на църквата ще бъдат индивидуално изпитани и проверени. Ще бъдат поставени в обстоятелства, при които ще бъдат принудени да свидетелстват за истината. Мнозина ще бъдат призовани да говорят пред комисии и съдилища, вероятно по отделно и сами. Те са били небрежни да натрупат опита, който щеше да им помогне в тази криза и сега душите им ще се терзаят от угризения за пропилени възможности и пренебрегнати привилегии.

Братко мой, сестро моя, разсъдете над тези неща, умолявам ви! Всеки от вас има работа за вършене.[12]

Голямата криза е точно пред нас. Посрещането на нейните изпитания и изкушения и изпълнението на дълга ще изисква устойчива вяра. Но ние можем да триумфираме в слава; нито една бдяща, молеща, вярваща душа не ще бъде уловена от неприятеля...

Нека никой не се заиграва с греха – източникът на всяко нещастие в нашия свят! Не стойте повече в летаргия и глупаво безразличие. Нека съдбата на душата ви не бъде оставена в несигурност. Убедете се, че сте напълно на Божията страна. Нека от искрените сър-

ца и треперещите устни да излезе въпросът: „Кой ще може да устои?“ ...Позволявате ли на вашата светлина да осветява людете, погиващи в своите грехове? Осъзнавате ли, че трябва да застанете в защита на Божиите заповеди пред онези, които ги потъпкват?

Възможно е частично и формално да сте вярващи, и накрая да бъдете намерени недостатъчни и да изгубите вечния си живот. Възможно е дори да практикувате някои от библейските наставления и да бъдете считани за християни и при това да погинете поради липса на качества, важни за християнския характер. Ако пренебрегнете или се отнесете с безразличие към предупрежденията, дадени от Бога, ако таите в себе си или извинявате греха, вие запечатвате съдбата на своята душа. Ще бъдете премерени на везните и ще бъдете намерени недостатъчни. Благодат, мир и прошка ще бъдат завинаги оттеглени от вас; Исус ще ви подмине и вашите молитви и молби вече никога няма да стигат до Него. Докато милостта все още чака, докато Спасителят все още посредничи, нека с всички сили работим прилежно за вечността.[13]

Чрез ангелите ще има постоянна връзка между небето и земята. И Сатана, заобиколен от злите ангели и претендиращ да бъде бог, ще извършва чудеса от всякакъв вид, за да измами, ако е възможно, и избраните. Божият народ не ще намери своята сигурност във вършенето на чудеса, защото Сатана ще може също да извършва такива. Божиите изпитани и проверени ще намерят своята сила в знака, за който се говори в Изход 31:12-18. Те трябва да се опират на живото слово: „Писано е.“ Това е единствената основа, на която те ще могат безопасно да стоят. Онези, които са нарушили завета си с Бога ще останат без Него и без надежда в онзи ден.

Божиите поклонници ще се разграничават по спазването на четвъртата заповед, тъй като тя е знакът за Божията творческа мощ и свидетелстват, че Той има право на човешко поклонение и почит. А поклонниците на звяра ще се отличават с усилията си да премахнат възпоменателния ден на Твореца и да въздигнат на негово място нареждането на Рим. Във връзка с този конфликт цялото християнство ще бъде разделено на две големи групи – онези, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова, и онези, които се покланят на звяра и неговия образ, и получават неговия белег. Макар църква и държава да обединят силите си, за да принудят всички, „малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби“ да получат белега на звяра, пак Божиите люде не ще го приемат...

Страшни изпитания очакват Божия народ. Духът на войната обхваща народите от единия край на земята до другия. Но във времето на скръбта, която иде – скръб, каквато не е бивала, откак има народ – Божият избран народ ще бъде непоклатим. Сатана и неговите пълчища не ще могат да ги унищожат, защото ангели, превъзходни по сила ще ги защитят. [14]

Подготовка на сърцето

Макар Бог да е справедлив и при все това да оправдава грешника чрез заслугите на Христос, никой човек не може да покрие душата си с дрехата на Христовата правда, докато упражнява познати вече грехове или докато пренебрегва известни нему задължения. Бог изисква пълно предаване на сърцето преди да може да се извърши оправданието; и за да може човек да запази оправданието, трябва да е налице постоянно послушание чрез активна, жива вяра, която действа чрез любов и очиства душата.[15]

Нека жива вяра да преминава като златна нишка по време на изпълнението дори на най-дребните задължения. Тогава всичката всекидневна работа ще съдейства за християнското израстване. Погледът няма да се откъсва от Исус. Любовта към Него ще дава жизнена сила на всяко наше начинание. Така чрез правилната употреба на своите таланти можем да се свържем чрез златна верига към по-висшия свят. Това представлява истинското освещение, понеже освещението се състои в охотно извършване на всекидневните задължения при съвършено послушание спрямо Божията воля.[16]

С наближаването на последната криза е от жизнена важност да съществуват хармония и единство между Божиите представители. Светът е изпънен с бури, войни и раздори. Въпреки това хората ще се обединят под оглавяването на папската власт, за да се противопоставят на Бога в лицето на Неговите свидетели. Този съюз е скрепен от големия отстъпник. Докато се стреми да обедини своите агенти във война срещу истината, той ще действа да раздели и разпръсне нейните защитници. Ревност, клевети, злословия биват подстрекавани от него, за да произведе раздори и препирни. Членовете на Христовата църква имат силата да обуркат целите на врага на душите. В такива времена те нека не се карат един с друг, или с когото и да било от Господните работници. Нека всред общите несъгласия и раздори има едно място, където хармонията и единението съществуват, защото Библията е приета за ръководство в живота. Нека Божиите люде почувстват, че на тях лежи отговорността да изграждат Божиите оръдия.

Бог иска да се молим много повече и да приказваме много по-малко. Прагът на небето е залят от светлината на Неговата слава и Той ще позволи тя да огрее в сърцето на всеки, който се намира в правилна връзка с Него.[17]

Източници:

1. Ривю енд хералд, 1 януари 1889 г.
2. Деяния на апостолите, с. 431.
3. Великата борба, с. 622.
4. Свидетелства за Църквата, т. 5, с. 452, 453.
5. Великата борба, с. 625.
6. Свидетелства за Църквата, т.5, с. 463.
7. Пак там, т. 6, с. 395.
8. Пророци и царе, с. 186, 187.
9. Свидетелства за Църквата, т. 9, с. 719, 720.
10. Въздържание, с. 148.
11. Деяния на апостолите, с. 431, ,432.
12. Свидетелства за Църквата, т. 5, с. 463.
13. Пак там, т. 6, с. 404, 405.
14. Пак там, т. 9, с. 16, 17.
15. Избрани вести, кн. 1, с. 366.
16. Притчи Христови, с. 360.
17. Свидетелства за Църквата, т. 7, с. 182, 183.

ТРИТЕ НЕЧИСТИ ДУХА

от Етиен Ломбард – Френска Полинезия

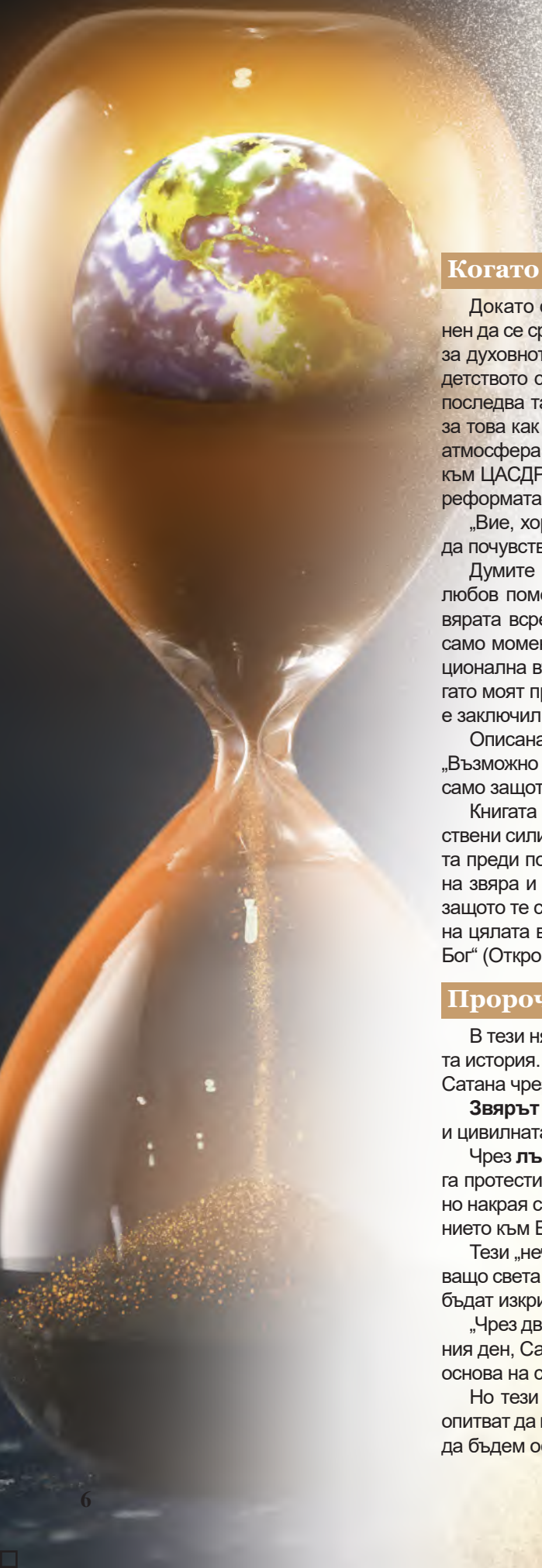

Когато любовта се измерва в чувства

Докато служех на предишната си позиция в Монреал, Канада, бях поканен да се срещна с група вярващи, които бяха много ентусиазирани по въпроса за духовното съживление. Познавах един от по-изявените им членове още от детството си и макар да бе израстнал в настоящата истина, той бе решил да последва тази конкретна група. Те постоянно говореха за усещането на Духа, за това как се стопляли сърцата им по време на богослужение и за красивата атмосфера на любов помежду им. Когато той чу, че аз все още принадлежах към ЦАСДРД – едно движение, което набляга на послушанието, доктрината и реформата, усмивката му изчезна.

„Вие, хора, нямате любов," оплака се той. „Когато сме с вас, ние не можем да почувстваме Духа. Нямате никаква емоция, никаква радост."

Думите му ме ужилиха - не защото се съмнявах, че ние имаме Божията любов помежду си, но защото видях колко лесно чувствата бяха подменили вярата всред хората от тази група. Те нямаха учения, нямаха твърда храна, само моменти на празнуване. Те отъждествяваха Божието присъствие с емоционална възбуда, сякаш истината се измерва чрез чувства и усещания. И когато моят приятел не е могъл да почувства това, което той нарече „любов", той е заключил, че ние не сме Божиите люде.

Описаната по-горе среща ми даде храна за дълбок размисъл. Запитах се: „Възможно ли е в тези последни дни цели движения да отхвърлят истината, само защото тя не ги кара да се чувстват добре?"

Книгата Откровение дава ясен отговор на този въпрос. Йоан видя три тайнствени сили да се обединяват в конфедерация, за да отклонят света от истината преди последната криза: „И видях да излизат от устата на змея и от устата на звяра и от устата на лъжепророка три нечисти духове, прилични на жаби; защото те са бесовски духове, които, като вършат знамения, отиват при царете на цялата вселена, да ги събират за войната във великия ден на всемогъщия Бог" (Откровение 16:13, 14).

Пророческата картина

В тези няколко стиха Йоан обобщава финалния етап от драмата в човешката история. **Змеят** представлява примамката на спиритизма, откритият бунт на Сатана чрез измамливи свръхестесвени явления.

Звярът символизира папството – една система, която обединява духовната и цивилната власт, за да наложи човешкия авторитет над Божия закон.

Чрез **лъжепророка** е представено отстъпилото протестантство, което някога протестираше срещу Рим заради всичките митове и догми на католицизма, но накрая се присъедини към него в издигането на човешки идеи над послушанието към Бога, както е показано в Неговото слово.

Тези „нечисти духове" образуват заедно едно контра триединство, обединяващо света във фалшиво духовно съживление. Здравите библейски учения ще бъдат изкривени:

„Чрез двете големи заблуди - безсмъртието на душата и светостта на неделния ден, Сатана ще подчини хората на измамите си. Докато първата заблуда е основа на спиритизма, втората изразява съгласие с Рим." [1]

Но тези символи не са просто теология – те разкриват три духа, които се опитват да навлязат и в църквата, и в сърцето на всеки вярващ. Така че е важно да бъдем особено бдителни как това може да се отрази и на нас.

Духът на змея – съблазънта на чувствата

Духът на змея е духът на спиритизма - същата онази сила, която измами Ева в Едем с обещанието „Ще бъдете като Бога“ (Бит. 3:5). Той учи, че истината се намира вътре в нас, а не се получава от Божието слово – че можем да се доверяваме повече на нашите емоции, отколкото на Божието откровение. Умът бива измамен: *Дървото изглежда добро, змията изглежда добра, плодът е добър на вкус, така че – как може думите да бъдат неверни?*

Днес този дух се проявява по коварен начин дори сред искрено вярващите. Намира се там, където богослужението зависи от атмосферата, а не от убежденията, когато вярващите съдят за духовния живот по това доколко им е хубаво, вместо по това доколко са послушни на Бога.

Вдъхновението предупреждава: „Само изповядването на вяра в Христос, едно изпълнено с хвала знание за истината, не прави човека християнин. Религия, която задоволява само окото, ухото и вкуса или одобрява себеугаждането, не е Христовата религия.“ [2]

Харизматичната църква, с която се бях срещнал, беше заместила Писанията с усещания. Любовта им може и да беше искрена, но за съжаление беше заблудена. Те бяха забравили, че Святият Дух не винаги ни кара да се чувстваме добре. Той често трябва да изобличава, порицава, увещава (по 2 Тим. 4:2), защото „когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба“ (Йоан 16:8), като ни довежда до кръста преди да ни изпълни с радост.

Ако вярата ни зависи от това как се чувстваме, тогава при промяна на чувствата тя ще се срине. Но ако вярата ни почива върху непроменливото Божие слово, тогава дори да се намираме в тъмнина, ще можем да кажем „И да ме убие, пак на Него се надявам“ *(Йов 13:15 – по Синод. превод).*

Друга примка на Сатана е атеизмът. Той е пълната противоположност на Писанията, които заявяват: „Безумният рече в сърцето си: Няма Бог“ (Псалм 14:1). Елън Уайт е наблюдавала духовната атмосфера по нейното време и е записала доста ясно: „Навсякъде преобладават атеизмът и неверието. Дръзки богохулници застават на земята - която Бог сам е създал – и отричат съществуването на Твореца. Те предизвикват небесния Бог, че ако становището им е погрешно, Той да ги унищожи на място. Вижте групите от невярващи, които се сформират навсякъде, за да разпространяват тяхната адска отрова!“ [3] Това изказване ни напомня, че неверието в Бога не е безобидна интелектуална позиция, а нарастващо влияние, отдалечаващо хората от Източника на истината. Днес цели множества издигат своите чувства над Божието слово, доверявайки се на импулсите на сърцето си, вместо на ясния глас на Писанията. При все това Христос призовава с любов всяка душа да напусне широкия, лесен път и да поеме по тесния път, който води към живот.

Първият от трите нечисти духа нашепва „Следвай сърцето си“,... но Христос казва „Следвай Мен“.

Духът на звяра – изкушението да предадем способността си да мислим

Змеят използва емоциите, за да мами, а звярът - властта, за да заробва. Папската система представлява религия, която диктува, а не обучава; заповядва на съвестта, вместо да я просветлява.

Веднъж се изправих пред същия този дух – не в Рим, а сред нашата собствена общност. Едни членове се обърнаха към мен и казаха: „Пасторе, само ни кажи какво да правим и ще го изпълним.“ На пръв поглед това изказване прозвуча като лоялност. Но при по-задълбочено изследване осъзнах, че то беше опасно. Те искаха да заменят личната убеденост с насоки от пастора. Винаги е по-лесно някой друг да мисли вместо нас – да оставим църквата или водачът да решава всяка подробност.

Обаче, вяра, която не е вкоренена в едно дълбоко лично убеждение, става механична. Може да изглежда покорна, но ѝ липсва сърце. И когато настане гонение, вярата, взета назаем, се срива, понеже никога не е била наша.

„Първият и най-висш дълг на всяко разумно същество е да научи от Писанията що е истина, да живее в получената светлина и да насърчава и други да следват примера му. Трябва ден след ден да изучаваме старателно Библията, като внимателно преценяваме всяка мисъл и сравняваме текст с текст. Сами с Божествена помощ трябва да оформяме мненията си, защото сами ще отговаряме пред Бога.“ [4]

Истинското християнство не произвежда слепи последователи. Когато изискваме да ни се казва какво да правим, ние несъзнателно отразяваме духа на звяра, който налага поклонението със закон.

Сещам се за един друг случай, който илюстрира същата опасност. Имаше едни вярващи, които настояваха, че аз трябва да си обръсна брадата, тъй като според местните обичаи носенето на брада се считаше като проява на неуважение. Други пък, от един съседен остров, ми казаха, че било по-уважително да я запазя, понеже всички патриарси в Библията имали бради! А трети спореха как жените трябва да носят косите си – в едни страни спуснатата коса се считаше за проява на скромност, тъй като разкриването на шията се смяташе за проява на чувственост; а в други – обратно – спуснатата коса се считаше за неморална проява, защото само проститутките не я връзвали. Аз израстнах между тези две култури, слушайки проповедници и от двете страни да говорят с убеждение. Дълго време бях объркан и се питах кой е прав. Накрая осъзнах, че въпросът сам по себе си беше погрешен. Проблемът не се състоеше в копиране на едно правило, а в разбиране на принципа – сред всички култури да се проявява скромност, уважение и простота.

Божията вестителка ни увещава:

„Не насърчавайте хора, които правят облеклото център на своята религия. Нека всеки да изучава ясните учения на Писанията по отношение на простотата на дрехите и чрез добросъвестно послушание към тези наставления да се стреми да даде достоен пример за света и за новообърнатите във вярата...

Малцина са сред моите братя и сестри, които поддържат простота в облеклото си, като мен. Писала съм достатъчно ясно по този въпрос, но аз не изтъквам тази тема. Не бива тя да бъде правена по-важна от изпитващата настояща истина. Има хора, които в същността си притежават критикуващ дух и го култивират като някаква ценна придобивка.

Трябва да представяме принципите на истината и да ги оставим те да работят върху сърцата на хората. Може да събираме листата на дървото, колкото си искаме, но това няма да

Тези три нечисти духа „отиват при царете на цялата вселена, да ги събират...“ Какво ги обединява? Не доктрината, а емоционална опитност – едно споделено вълнение, чувство за единство, което се усеща като духовно, но отхвърля истината.

доведе до смъртта му. През следващия сезон зелената корона ще се появи отново и все така гъста. Ударете обаче с брадва корена на дървото и не само че листата сами ще изпадат, но и цялото дърво ще умре. Хората, които приемат истината и любовта към нея, ще умрат за света и ще станат кротки и смирени по сърце, като техния Господ. В момента, в който сърцето се оправи, облеклото, разговорите и животът като цяло ще влязат в хармония с Божието слово.“ [5]

Духът на звяра води хората да предадат съвестта си на обичаите или на човешката власт. Но Христовият Дух ни учи да мислим, изследваме и мъдро да прилагаме вечните принципи според всяка обстановка.

Това, което не става от убеждение, казва ап. Павел, „е грях“ (Римл. 14:23). Послушанието без убеждение не е вяра, то е страх.

Духът на лъжливия пророк – илюзията за свобода

Лъжливият пророк представлява отстъпилия протестантизъм – една религия, започнала с прогласяването на свобода, но приключваща с отхвърлянето на Божествения закон. Тя заявява: „Ние сме свободни от всякакъв управник“, при все това бива заробена от гордостта на егото.

Луцифер използва същия аргумент на Небето в бунта си срещу съвършеното управление на Бога:

„Сатана захвана да воюва против Божия закон заради амбициите си да издигне себе си и нежеланието да се подчини на властта на Божия Син – великия главнокомандващ на Небето.“ [6]

„Още от самото начало на големия конфликт, започнал в Небето, целта на Сатана е била да унищожи Божия закон. За да постигне това, той се разбунтува срещу Твореца и, въпреки че бе изхвърлен от Небето, продължи борбата си на земята. Да измами хората и да ги доведе да престъпят Божия закон - това е целта, която той непоколебимо преследва.“ [7]

Същата измама се появи и в Едем, а по-късно и в модерния хуманзиъм. Истинският протестантизъм някога поддържаше свободата да се покоряваме на Бога според съвестта си, но фалшивият протестантизъм днес проповядва свобода от Божиите заповеди. Обаче ако Божият закон, изписан с Божия пръст, е наистина отменен - как тогава може да има каквато и да било стабилност на земята?

„Когато протестантизмът протегне ръката си над пропастта, за да стисне ръката на римската мощ, когато се простре над бездната, за да прегърне ръката на спиритизма, когато под влиянието на този троен съюз, нашата страна ще се отрече от всеки принцип на Конституцията си като протестантско и републиканско управление и обезпечи разпространяването на папските лъжи и измами, тогава ще знаем, че е дошло времето за чудотворното действие на Сатана и че краят вече е наближил.“ [8]

Този дух, също така, прелъстява църквата отвътре. Той казва на вярващите: „Правете, каквото ви се струва за правилно; нямате нужда от порицания, нито от поправления.“ Резултатът от това е морална анархия, облечена в християнски език.

Истинската свобода обаче се намира само в предаването на Христос. Псалмистът казва: „Ще ходя свободно, защото търсих Твоите заповеди“ (Пс. 118:45 – *по Синод. превод)*. Свободата без послушание представлява анархия; послушанието без любов е робство; но послушанието, породено от любов представлява наистина свобода.

Живеем във време, когато властта е презирана, а личният избор възхваляван. Мнозина го наричат себеизява, но то по-често е просто поклонение на себе си. Последният конфликт ще бъде между хората, които издигат егото си и онези, които предават себе си на Бога.

Събирането за Армагедон – последният съюз на измамата

Йоан казва, че тези три нечисти духа „отиват при царете на цялата вселена, да ги събират...“ Какво ги обединява? Не доктрината, а емоционална опитност – едно споделено вълнение, чувство за единство, което се усеща като духовно, но отхвърля истината.

Чрез медиите, музиката, забавлението, политиката и дори чрез религиозните движения, същият този дух призовава към едно глобално общение независимо от вероизповеданието. Светът жадува за мир, но мирът е невъзможен без покаяние.

„В днешно време разграничителната линия между външно изповядващите християнството и безбожниците е едва различима. Църковните членове обичат онова, което и светът обича, и са готови да се приобщят към него. Сатана е решил да ги обедини в едно тяло и така да засили делото си, като тласне всички в редиците на спиритизма. Католиците, които се гордеят и хвалят с чудесата и ги смятат за знак на истинската църква, ще бъдат лесно измамени от тази вършеща чудеса сила. Измамени ще бъдат и протестантите, отхвърлили щита на истината. И католици, и протестанти, и светски хора ще приемат външната форма на благочестието, без да притежават неговата сила, и ще виждат в обединението едно велико движение за обръщането на света към Бога и водещо до настъпването на дългоочакваното хилядагодишно царство – милениума.“ [9]

Ние вече ставаме свидетели на това обединение: мистични преживявания, представени като духовно съживление, обединяващи се около емоциите църкви и граждански власти, прокарващи идеята за наложена държавна религия, която да упражнява контрол над политиката. Но най-голямата опасност не идва отвън, тя се намира вътре в нас. Когато отдаваме значение повече на хармонията, отколкото на святостта или на удобството повече, отколкото на убеждението, ние поканваме тези нечисти духове в нашите сърца.

Църквата ще бъде изпитана преди последната криза не само чрез преследване, но и чрез съблазън. Дяволът вече не казва: „Отречи се от Христос.“ Той казва: „Преформулирай Го. Направи Го да звучи по-толерантен, по-популярен.“ Но един Христос, Който вече не призовава към покаяние не е Този от Библията.

Призивът към духовно прозрение

Единствената защита против измамата е живата връзка с Христос чрез Неговото слово. Не просто да четем Писанията, но да позволим те да прочитат нас. Не просто да познаваме пророчествата, но да им позволим да пречистят сърцето ни.

„Само хората, които са укрепили ума си с библейските истини, ще устоят в последния голям конфликт.“ [10]

Прозрението не представлява съмнение. То е духовна чувствителност, обучена чрез послушание към Бога. Когато Святият Дух обитава в нас, Той изработва яснота, не объркване; смелост, не компромис.

Трябва да се научим да изпитваме всеки глас – дали привлича емоциите ни (змеят), изисква покорство без разсъждение (звярът) или издига личната свобода без послушание (лъжливият пророк). В противовес на всички тези влияния, автентичната истина води до конкретен ясен резултат: смирение, критично мислене и послушание.

Духовното прозрение започва с покаяние. Много от нас се нуждаят да изповядат, че понякога сме съдили нашите братя и сестри въз основа на чувствата си, че сме се покорявали на правила, без да сме били убедени или че сме се противили на съвети в името на свободата. Но Христос жадува да ни очисти от всеки лъжлив дух и да ни изпълни със Своя Дух.

Духът на Христос – небесната противоотрова

Всеки нечист дух намира своята противоположност в Христовия Дух:

Лъжлив дух	Христовият пример
Емоция без истина	Истина, която става основа за нашите чувства
Власт без свобода на съвестта	Убеждение, водено от Божието слово
Свобода без послушание към Бога	Послушание от любов

Истинският Божи Дух не контролира и не насилва. Той просветлява. Той не опиянява нашите емоции, но обновява ума. Той не отменя Божия закон, а го записва на плочите на сърцето.

Когато Исус стоеше пред Пилат, силите на змея, звяра и лъжливия пророк се бяха обединили против Него. Пилат, като един езически гражданин на Рим, се вслушваше в змея. Фарисеите и садукеите, като религиозни управници, бяха навикнали да диктуват съвестта на хората, както прави звярът. Хората, които искаха да се отърват от римското управление и първоначално искаха да видят Исус да ги освободи от римляните, сега бяха водени от обществения призив да бъде освободен Варава – един анархист. Това беше гласът на лъжливия пророк.

Все пак Исус победи не със сила, но чрез вярно изпълнение на Своя дълг, като обичаше човечеството достатъчно, за да положи живота Си за нас. Ето този е Духът, Който ще поддържа и Христовия остатък през последната криза.

Последният изпит и запечатването

Наближава времето, когато всяка душа ще бъде запечатана – или с Духа на истината, или с духа на заблудата. Запечатването не е видим знак, а такова укрепване в истината, че да не можем да бъдем поклатени.

„Веднага щом на Божиите люде бъде поставен печатът на челата им – което не е някакъв видим знак или печат, а такова интелектуално и духовно укрепване в истината, че да не могат да бъдат поклатени – веднага щом Божиите люде бъдат запечатани и подготвени за разтърсването и пресяването, то ще настане. В действителност, то вече е започнало.“ [11]

Това запечатване не може да се извърши в атмосферата на повърхностните емоции или сляпото послушание. То се случва, когато вярващите преживеят лично духовното обръщане, убедени са и имат любов към Божия закон, която им придава смелост. Нашата най-голяма нужда не е от повече вълнения или правила, а повече от Духа Христов. Само Той може да ни даде прозорливост да разпознаем фалшификата, както и смелост да отстояваме истината.

Да стоим с Агнето

Като разглеждам споменатите по-рано три лични опитности – църквата на емоциите, която отхвърли истината, църковните членове, които искаха аз да вземам решения вместо тях, и културните дебати по повод традиции относно външния вид – осъзнавам, че всяка от тези опитности е била една малка репетиция за последния конфликт. Във всеки от тези случаи битката беше по същество една и съща: по съвест или по удобство ще живеем?

Скоро целият свят ще бъде събран на едната от двете страни. Трите нечисти духа ще обединят нациите под знамето на измамната любов и фалшивата свобода. Но сред това множество ще има една група, която ще стои отделно – онези, „които следват Агнето, където и да отива“.

Къде ще бъдете вие? Какво сте склонни да следвате? Дали не сте измежду хората, които четат днес този текст по погрешните причини? Дали не слушате единия от трите нечисти духа? Моята надежда е, че, ако отговорът е да – дано да разпознаете тихия Божи глас, който е винаги до вас и желае да ви отдалечи от врага. Дано да не търсите духа на змея, който ласкае емоциите ви, нито духа на звяра, който изисква подчинение, нито пък лъжливия пророк, който издига и възхвалява свободата без послушанието към Божиите заповеди. Но дано да следвате Духа на Агнето, Което се смири, за да се покори на Своя Небесен Отец дори до смърт.

Църквата преди последната криза трябва да бъде църква на духовната прозорливост и смелост. Часът вече е настанал. Бойните фронтове вече се оформят. Пресяването е започнало. Христос обаче все още призовава:

„Излезте от нея, люде Мои, за да не участвувате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ“ (Откровение 18:4).

Нека отвърнем на този призив – не със страх, нито с гордост, но със спокойната увереност, че истината е по-силна от измамата и че вслушването в Христовия Дух е по-силно от вслушването в който и да било нечист дух.

Дано Бог ни изпълни с Христовия Дух!

Източници:

1. Великата борба, с. 588.
2. Деяния на апостолите, с. 317.
3. Ривю енд хералд, 4 май 1886 г.
4. Великата борба, с. 598.
5. Исторически записки, с. 122, 123.
6. История на изкуплението, с. 17, 18.
7. Великата борба, с. 582.
8. Свидетелства за Църквата,т. 5, с. 451.
9. Великата борба, с. 588.
10. Пак там, с. 593.
11. Библейски коментар на АСД [Коментари на Е. Уайт], т. 4, с. 1161.

неделя, 6 декември 2026 г.

БОЖИЯТ ЗАКОН И ЧОВЕШКИЯТ ЗАКОН

от Франк Белини Виторасси – Италия

„Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човеците“ (Деяния 5:29 – посл. част).

В нашия свят съществуват около 195 официално признати държави. Всички те създават закони, за да организират социалния живот, да обезпечат адекватно съвместно съществуване, да защитят своите граждани, техните права и собственост, както и за да разрешават конфликти и да гарантират правосъдие.

Когато анализираме историята, виждаме някои важни моменти относно съставянето на законовите кодекси. Например, имаме известния Кодекс на Хамурапи (1750 г. пр. Хр., във Вавилон), който постановявал закони, отнасящи се за цялата империя. Основната му заслуга е в решението те да бъдат записани и обнародвани, а не да бъдат само една устна традиция.

В юриспруденцията разграничаваме различни типове закони – граждански, данъчни, търговски и други. Възниква обаче въпросът: Всички тези закони добри ли са? Възможно ли е да съществуват и несправедливи такива? Бидейки създадени от грешащи човешки същества, тези закони могат понякога да бъдат и несъвършени. Някои може да са угнетяващи, създаващи неравенство и дори несправедливи. Предвид на всичко това, пред нас стои въпросът: Трябва ли да се покоряваме на законите, постановени от човеци?

Отговорът е: Да. Имаме моралното задължение да се покоряваме на човешките закони и то е подкрепено от нашата вяра! Бог е, Който поставя властите: „Всеки човек да се покорява на властите, които са над него; защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са отредени от Бога. Затова, който се противи на властта, противи се на Божията наредба; а които се противят ще навлекат осъждане на себе си. Защото владетелите не причиняват страх на добротвореца, но на злотвореца. Искаш ли, прочее, да се не боиш от властта? Върши добро, и ще бъдеш похвален от нея“ (Римляни 13:1-3).

На нас ни е заръчано да се покоряваме на властите и да изпълняваме законите, които те са постановили: „Покорявайте се заради Господа на всяка човешка власт, било на царя, като върховен владетел, било на управителите, като пратеници от него, за да наказват злодейците и за похвала на добротворците“ (1 Петрово 2:13, 14).

Това е положението, дори когато човек може да си мисли, че, например, данъчните закони са нечестни. Независимо от лично-

то ми мнение по този въпрос, аз съм длъжен да си плащам редовно данъците, следвайки примера и думите на Исус: „Отдавайте Кесаревото на Кесаря, и Божието на Бога” (Марк 12:17). Перото на вдъхновението ни пояснява: „Управлението, под което живееше Исус, беше корумпирано и потиснически. Навсякъде имаше крещящи злоупотреби - грабежи, нетърпимост и угнетителна жестокост. Но Спасителят не предприе граждански реформи. Не атакува националните злоупотреби, нито осъди националните врагове. Не се намеси във властта, нито в управлението на властимащите. Той, Който беше наш пример, стоеше настрана от земните правителства не защото беше безразличен към стенанията на хората, а защото лекарството не се крие в човешки, външни мерки. За да бъде ефикасно, то трябва да стигне до хората индивидуално, трябва да обнови сърцето.“ [1]

Съществува ли обаче някакво време или обстоятелство, което да оправдава неподчинението на човешките закони? Това е един изключително важен въпрос, защото включва не само морални, но и духовни последици. Преди да му отговорим правилно обаче, е необходимо да обърнем внимание на някои исторически моменти, свързани с Божия закон.

Произход на Божия закон

Когато бях юноша, в ума ми се зароди едно смущение. Въпросът беше следният: „Ако Божият закон винаги е съществувал, то как тогава ангелите се покоряваха на заповеди като „почитай баща си и майка си; да не пожелаеш жената на ближния си, нито неговия вол“? Ангелите нямаха нито родители, нито се женеха. За мен беше малко объркващо, не знаех как да разбирам тези неща. Не можех да схвана естеството на Божия закон. Но един ден споделих притесненията си с баща си и той ми даде един простичък, но много просветляващ отговор: „Божият закон е вечен, но наредбите на този свят закон са били адаптирани за хората. Принципът е същият, но Десетте заповеди са били нагодени конкретно за човека.“ Това ми помогна да започна да разбирам Закона по-задълбочено и аз започнах да схващам, че наистина „Божият закон съществуваше още преди човекът да беше създаден и бе нагоден за състоянието на святите същества. Дори ангелите бяха управлявани според него.“ [2]

„Божият закон е отпечатък на Божия характер.“ [3]

Божият закон е вечен и отразява Божия нрав! В мъдростта Си, Бог го е адаптирал за състоянието на творенията Си, така че те да могат да живеят в хармония с принципите, ръководещи Неговото управление.

Подлагане на Закона под съмнение в Небето

Луцифер заемаше издигната позиция всред ангелите. Той беше засеняващ херувим, надарен със слава и мъдрост, и беше високо почитан и уважаван в небесните дворове. Господ заяви за него: „Ти беше херувим помазан за да засеняваш; и Аз те поставих, така щото беше на Божия свет хълм; ти ходеше всред огнените камъни“ (Езекиил 28:14). При все това грехът се надигна в неговото сърце - онази тайна на беззаконието. Започнало като едва доловимо, неговото недоволство нарастна и се обърна на ловко дело на измама и бунт, чрез което той се стремеше да хвърли съмнение върху Божия характер и авторитет, и върху справедливостта на Неговия закон.

Лъжливите намеци на Луцифер се свеждаха до три основни момента, за които той недоволстваше:

- има закон, който ни управлява;

- този закон е несъвършен и трябва да бъде подобрен;

- аз (Луцифер) притежавам достатъчно мъдрост, за да го подобря.

„За причиненото от поведението му разногласие в Небето, той обвини Божието ръковдство. Заяви, че всичкото зло произлиза от Божественото управление. Твърдеше, че целта му е да подобри постановленията на Йехова. Затова Бог позволи на Луцифер да демонстрира естеството на претенциите си и да покаже на практика как биха сработили предложените от него промени на Божествения закон.“ [4]

Ето така онзи, който бе създаден да възвисява и отразява светлината и славата на Бога, започна да поставя под съмнение закона на Създателя си. С това свое поведение Луцифер застана против самия Бог, понеже Божият закон е израз на Неговия характер и на Неговата воля.

„[Луцифер] работеше потайно и за известно време успя да прикрие истинското си намерение под маската на почитание към Бога. Започна да внушава съмнения по отношение на законите, които управляваха небесните същества, намеквайки, че макар за обитателите на световете да са необходими закони, ангелите, като много по-издигнати същества, не се нуждаят от такива ограничения, защото собствената им мъдрост е достатъчен водач. Те не били същества, които биха могли да обезславят Бога; всичките им мисли били святи. За тях бе толкова невъзможно да съгрешат, колкото бе невъзможно и за самия Бог. Издигането на Божия Син като равен с Отца било несправедливост спрямо него, на когото, както се твърдяло, също се полагало поклонение и почит.“ [5] (Вж. Езекиил 28:17.)

Конфликтът между Христос и Сатана се върти около непоклатимостта на Божия закон и вярността спрямо Божието управление.

Противопоставяне на Божия закон

Луцифер действаше с коварство и хитрост, работейки тайно, за да повлияе на ангелите да се разбунтуват против Бога и Неговия закон. Той така хитро изигра ролята си, че първоначално голям брой от ангелите повярвали на думите му. Но скоро истинското естество на привидно логичните и добре обосновани притеснения на Луцифер беше разкрито.

„[Сатана] се ласкаеше от мисълта, че скоро всички ангели ще бъдат на негова страна и той ще бъде равен със самия Бог, и неговият авторитетен глас ще бъде чут да командва цялото небесно войнство...

Мощният бунтовник тогава заяви, че е запознат с Божия закон и

ако той се предаде на раболепно послушание, неговата чест ще му бъде отнета.“ [6]

Резултатът от бунта

Съмненията, хвърлени от Луцифер разпространиха недоволство всред някои от ангелите, подклаждайки конфликти и създавайки условия за бунт. Резултатът от неговата измама бе опустошаващ. Той, който някога бе засеняващ херувим, се превърна в Божи противник и заедно с него една трета от ангелите паднаха в отстъпление.

Бог прояви търпение. Той милостиво предостави възможности за покаяние на Сатана и на присъединилите се към него ангели. Метежът обаче не престана и накрая „Бог заяви, че разбунтувалите се не могат да останат повече на небето. Тяхното възвишено и щастливо състояние зависеше от послушанието им към закона, който Бог бе дал за управление на висшите интелигентни същества. Нямаше обаче клауза в закона, предвиждаща спасение на посмелите да го престъпят. Сатана ставаше все по-дързък в своя бунт и изрази презрението си спрямо закона на Твореца, нещо повече дори – той не можеше да понася тези наредби. Твърдеше, че ангелите нямали нужда от никакъв закон, но трябвало да бъдат оставени свободни да следват своята си воля, която винаги щяла правилно да ги води, а този закон бил само едно ограничение на тяхната свобода. И реакцията на Сатана била с великата цел той да бъде отменен...

Тогава настана война на небесата. Божият Син, Князът на небето, и верните на Него ангели влязоха в борба с архибунтовника и присъединилите се към него ангели. Божият Син и верните ангели надвиха; и Сатана и неговите привърженици бяха изгонени от небето.“ [7]

Криза в Едем

След падението на Сатана и неговите ангели беше задействан един Божествен проект – един творчески проект, имащ за цел да прослави Бога. Макар една трета от ангелите, изоставили верността си към Създателя, вече да не бяха част от небесното войнство, тази липса щеше да бъде попълнена от нов порядък сътворени същества, направени по Неговия собствен образ. Божеството работеше в съвършена хармония в делото на сътворението и резултатът беше зашеметяващ и чуден. Верните ангели и всички обитатели на непадналите светове наблюдаваха с удивление изявяването на Божията мощ и мъдрост.

Но възможно ли беше дори в тази съвършена среда, където „Бог видя всичко, което създаде; и, ето, беше твърде добро“ (Битие 1:31 – първа част), все още да е съществувала потребност от закон? Замисляли ли сте се някога за това? Не е възможно да се помисли дори за съвършена вселена, без тя да е поддържана и управлявана от Божия закон.

Той бе разкрит на Адам и Ева в един адаптиран и опростен вид под формата на една елементарна заповед. „И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш“ (Битие 2:16, 17). Това нареждане трудно ли беше за изпълнение? Съвсем не. Те живееха в една съвършена среда, където всичко беше организирано и създадено за тяхна полза. Имаха достъп до всичко необходимо за удовлетворяване на нуждите им, но трябваше да преминат през този изпит – изпит за вярност и лоялност към Бога и Неговия закон.

Адам и Ева не живееха сами; край тях постоянно бяха небесните същества. Много често при тях беше и Бог, а ангелите често ги посещаваха с напътствия и предупреждения относно врага на Бога и на Неговия закон. Поради тази причина врагът се представи чрез един привлекателен и поразителен образ.

Някога обръщали ли сте внимание как противникът се стреми да представя средно вредните и дори много вредните неща като положителни и добри? Той нашепва: „Ти трябва да бъдеш свободен, защо не опиташ? Откъде знаеш, че е нещо лошо, като никога не си го опитвал? Не бъди толкова стриктен – това е съвсем мъничко. Няма да те убие!“ По същия начин и днес Сатана се представя в образ, различен от реалния. Прави предложения на пръв поглед интересни, но водещи до нарушаване на Божия закон и накрая до унищожение.

Не бива да попадаме в този капан. Скъпи младежо и възрастни човеко, бягайте от тези нашепвания и хитрини, които ви насърчават да нарушавате и да не се покорявате на Божия закон. Тези неща няма да свършат добре. Сатана ще каже: „Давай, пуши; трябва да изглеждаш готино. Това ще подпомогне твоя престиж,“ или „Пийни си малко алкохол, за да покажеш, че си пораснал. Защо трябва да бъдеш различен?“ „Събуди се! Та ние сме вече в 21-ви век! Не бъди толкова старомоден!“ Това са едни изкусни, но извънредно подвеждащи аргументи, водещи душата към безчестене на Бога и нарушаване на Неговия закон.

Резултатът от непослушанието

Сатана се представи на Ева чрез едно от най-красивите и привлекателни животни на Едемската градина – представи ѝ се като една блестяща змия с крила. [8] Измамена от лукавството на красивото животно, Ева допусна съмнението в Божия характер да проникне в сърцето ѝ и тя престъпи Божествената заповед. „И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде“ (Битие 3:6). „Адам не се излъга; но жената се излъга, та падна в престъпление“ (2 Тим. 2:14). Когато Адам разбра какво се бе случило, той съзнателно избра да се включи в непослушанието, присъединявайки се към съдбата на своята пратньорка.

С това негово решение човешката раса, създадена да отразява Божия образ и да живее в съвършена хармония с Божия закон, падна в греха. Последиците бяха незабавни и необратими: първите създадени мъж и жена изгубиха привилегията си от директно общуване с Бога и бяха лишени от достъп до дървото на живота. Сам Бог заяви: „...и сега, за да не простре ръката си да вземе и от дървото на живота, да яде и да живее вечно,... Господ Бог го изпъди от Едемската градина...“ (Битие 3:22, 23). Така те изгубиха достъпа до дървото на живота, което щеше да им осигури безсмъртие.

От този момент нататък те щяха да живеят в един свят, белязан от

страдания, болка и тежък труд (вж. Битие 3:16, 19).

Какво се случва днес?

Сатана използва същата стратегия, която приложи на Небето и повтори в Едем. Той изкривява истината, отслабва авторитета на Божия закон и се стреми да подтиква човешката раса да се бунтува против Божествените принципи. Да се върнем към първоначалния въпрос: Има ли някакъв момент или обстоятелство, които да оправдават непокорството към човешките закони? Да, има – когато те влизат в пряко противоречие с Божия закон. „Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човеците“ (Деяния 5:29 – посл. част).

„Да вървим напред в името на Господа, развявайки знамето Му и отстоявайки Словото Му! Когато властите ни заповядат да не вършим това дело, когато ни забраняват да прогласяваме Божиите заповеди и вярата Исусова, тогава ще трябва да кажем като апостолите: „Право ли е пред Бога да слушаме вас, а не Бога, разсъдете; защото ние не можем да не говорим това що сме видели и чули“ (Деяния 4:19, 20).“ [9]

Това не е хипотеза, такива ситуации се случват в наши дни и те ще зачестяват ежедневно. Колкото повече се приближаваме до последната криза, толкова повече ще се увеличават нападките срещу Бога и Неговия закон. Божият закон ще бъде открито и систематично атакуван, особено по отношение на святата Господна събота - четвъртата заповед. „На прага сме на велики и важни събития. Пророчествата се изпълняват.“[10]

„Светът сега бива постигнат от сигурните резултати от престъпването на Божия закон. Когато завърши делото на сътворението, Господ си почина на седмия ден и Той освети деня на Своята почивка, отдели го като деня, който човекът би трябвало да посвещава на поклонение на Бога. Но съвременния свят като цяло напълно пренебрегва закона на Йехова. Установен е един друг ден на мястото на Божия ден за почивка. Човекът следва своя си път и е поставил своята воля срещу категоричните учения на Словото, и така светът е потопен в състояние на бунт и грях.“ [11]

„[Откровение 22:18, 19 цитирано.] Това са предупрежденията, дадени от Бога, за да предпази човеците от въвеждането на каквито и да било промени в Божествените откровения, или в Неговите наредби. Тези сериозни присъди се отнасят за всички, които чрез своето влияние довеждат хората да гледат лековато на Божия закон. Предупрежденията трябва да накарат да се боят и треперят онези, които лекомислено заявяват, че няма особено значение дали се покоряваме на Божия закон, или не. Всички, издигащи собственото си мнение над Божественото откровение, които биха извъртели ясния смисъл на Писанията, за да ги нагодят за свое удобство или за да се нагодят към света, поемат върху си страховита отговорност. Писаното слово - Божият закон, ще отмери характера на всеки човек и ще осъди всички, които бъдат провъзгалени за недостатъчни.“ [12]

„Божият закон, бидейки откровение на Неговата воля, отпечатък на Неговия характер, ще стои до века, като верен свидетел на небето (по Псалм 89:37). Нито една заповед не е била отменяна и нито една йота, нито точка от закона не е била променена. Псалмистът казва: „Господи, Твоето слово е утвърдено на небето до века“ (Псалм 119:89); „Всичките Му заповеди са непоколебими; утвърдени са до вечни векове“ (Псалм 11:7, 8).“ [13]

Един призив в заключение

Няма никакво съмнение, че имайки предвид историята, пророчествата и духовната реалност, в която живеем, най-сигурният път за нас е да ходим с Бога, следвайки Неговата воля и покорявайки се на Неговия закон. Библията ни казва, че „законът Господен е съвършен“ (Псалм 19:7). „Законът е свет, и заповедта света, праведна и добра“ (Римл. 7:12).

Покорството не би трябвало да бъде товар, а любящ ответ на характера на Бог, Който е съвършен в правда, доброта и милост. Бог ви призовава днес не само да познавате закона Му теоретично, но да го изпълнявате вярно в живота си. Нека не гледаме на този въпрос като на нещо дребно, а като на нещо съществено, което пряко се отнася до нашите взаимоотношения с Бога и е свързвано с нашата съдба във вечността. В един свят, който се опитва да направи всичко да бъде относително и да изостави абсолютните понятия, ние трябва да останем твърди и чувствителни към Божия закон.

Нашият Спасител ни казва: „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“ (Йоан 14:15). Единственият начин да покажем нашата любов към Христос е чрез послушание към всичките Му заповеди. Има една поговорка: „Лесно е да се покоряваш, без да обичаш, но е невъзможно да обичаш, без да се покоряваш.“ Само хората, обичащи Бога с цялото си сърце ще се подчиняват на Неговите заповеди чрез вяра и чрез Христовата благодат. С други думи, няма любов без послушание и това е въпрос, отнасящ се до всекиго лично.

„Пред всяка душа стои един сериозен въпрос: Ще се покоря ли на небесния глас, на Десетословието, изговорено от Синай, или ще се слея с множеството, което потъпква този огнен закон? За хората, които обичат Бога, спазването на Неговите заповеди и извършването на дела, които са угодни пред Неговото лице, ще представлява най-голямо удоволствие.“[14]

Нека това най-голямо удоволствие бъде и нашата опитност. Нека ежедневно избираме да се покоряваме на Бога от любов, да Му бъдем верни по убеждение и да го почитаме във всичко. Нека останем верни, когато последната криза ще изиска от всеки от нас най-висшата демонстрация на лоялност.

Източници:
1. Копнежът на вековете, с. 509.
2. Знамения на времето, 15 април 1886 г.
3. Ривю енд хералд, 15 март 1906 г.
4. Патриарси и пророци, с. 42.
5. Пак там, с. 37 [Подчертаването добавено].
6. История на изкуплението, с. 16
7. Пак там, с. 18, 19.
8. Пак там, с. 32.
9. Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 395.
10. Избрани вести, кн. 1, с. 221.
11.Пак там, с. 222.
12. Великата борба, с. 268.
13.Пак там, с. 434.
14. Избрани вести, кн. 1, с. 217.

ВЪРХЪТ НА АЙСБЕРГА

от Сорин Сучава – Румъния

Ние действително живеем в сериозно историческо време, когато невидимата реалност става все по-осезаема, а Божият призив зазвучава все по-силно в нашите сърца. Божията благодат все още ни окръжава, но Писанията усърдно ни насърчават да бъдем будни, устойчиви и закотвени във вярата, така че когато изпитанията се усилят, да можем да устоим в Христос. Ап. Пвел изразява точно това желание:

„Затова и винаги се молим за вас, дано нашия Бог ви има за достойни за призванието ви и усъвършенствува мощно във вас всяко добро желание и всяко дело на вярата; за да се прослави във вас името на нашия Господ Исус, и вие в Него, според благодатта на нашия Бог и Господ Исус Христос“ (2 Солунци 1:11, 12).

Призовани сме през това време на благодат да направим каквото е потребно, за да се подготвим за последните събития на земната история, които ще се изпълнят в бърза последователност. Сега е времето да се вкореним по-дълбоко в Бога и да търсим Неговата сила за предстоящите дни. Исус често се молеше. Той се оттегляше в тихите места по горичките и хълмовете, за да разкрие сърцето Си пред Своя Отец. Когато грижите и трудовете на деня приключеха и изморените човеци търсеха почивка, Спасителят посвещаваше времето Си на тайно общение с Бога.

Не бива да спираме да насърчаваме хората да се молят, защото твърде малко се молим и твърде малко бдим в молитва. А още по-малко разбираме и живеем молитвата в Духа. Нуждаем се от пламенна, искрена и ефективна молитва, която да придаде сили на душата и да сведе небето по-близо до нашите сърца. Такава молитва никога не уморява, напротив – тя енергизира, вдъхновява и придава сили на всички, които обичат тези моменти на посвещение. В нашето сериозно време Бог ни призовава да възстановим духа на дълбоката молитва, та с Неговата благодат да може да останем твърди в деня на изпитанието.

Айсбергът = непосредствена опасност

Думата „айсберг“ се отнася за масивен блок от лед, който се е отчупил от полярните ледени шапки на Земята и се носи към по-топлите райони на света. Макар по-голямата част от него да остава скрита под водата, айсбергът може да повлияе върху климата на районите, през които преминава и представлява реална опасност за морската навигация.

Ледът на айсберга е изключително компактен и устойчив, достатъчно силен, за да предизвика сериозни повреди, дори да разруши всеки кораб, който би се ударил в него. Поради това айсбергите са считани сред най-опасните морски препятствия – нещо, изглеждащо на повърхността като малко и безобидно, но криещо под нея огромна и смъртоносна реалност.

Изразът „върхът на айсберга“ много точно обозначава този контраст между привидния изглед и реалността. Той предполага, че видимата част – малката, виждаща се част, е само частица от много по-сложна, съществена и често заплашителна ситуация. Истинският проблем, реалната опасност лежи под повърхността и остава невидима, пренебрегната и неразбрана. Както един кораб може да бъде измамен от малкия връх на айсберга, така и хората биват измамени от привидно сигурните времена, в които живеем, без да осъзнават струпването и нарастването на една невидима опасност.

Айсбергът, посочен в пророчествата

Господ Исус Христос ни предупреди за тази духовна реалност. Видимите знаци на идващия край са само „върха на айсберга“ – онова, което окото може да види и светът да разпознае. Но истинският конфликт, пълният размер на последната борба, в по-голямата си част не се вижда - той се случва на духовно, морално и пророческо ниво. Поради тази причина думите на Исус са толкова важни:

„Но всичко това ще бъде само начало на страдания“ (Матей 24:8).

Той ни казва, че каквото виждаме сега – смутове, кризи, безредици – това е само видимата част, началото, „върхът“ на един много по-дълбок процес, който ще доведе света до заключителните събития. Истинската опасност не е само видимото. Тя се подготвя тихомълком и ще се разкрие със сила, когато човечеството изведнъж се пробуди за пълната реалност. В този контекст метафората с айсберга се оказва един сериозен призив за бдителност, прозорливост и духовна подготовка.

Непосредствената духовна опасност и имитациите в края на времето

Божията вестителка описва следното: „Беше ми показано в какво ужасно състояние се намира нашият свят. Ангелът на милостта прибира крилата си, готов да си отиде. Божи-

ята ограничаваща сила вече бива оттегляна от земята и Сатана гледа да раздухва различните елементи на религиозния свят, водейки хората да се поставят под подготовката на големия измамник, който ще действа с всичката измама на неправдата в синовете на непокорството. Жителите на Земята вече се строяват под ръководството на княза на тъмнината и това е само началото на края.“ [1]

В исторически план Божият народ често е трябвало да се изправя пред различни измами под формата на лъжливи пророци, лъжливи личности, представящи се за Христос и лъжливи реформаторски движения.

„Фалшивата святост и мнимото освещение все още продължават измамното си дело.... отклоняват умовете от Писанието и карат хората да следват по-скоро собствените си чувства и впечатления, отколкото да се покоряват на Божия закон. Това е едно от най-успешните изобретения на Сатана, с което той хули чистотата и истината.“ [2]

Днес на света му се предлага привидно успокояващата вест на фалшива сигурност и измамлив оптимизъм без никакви библейски основи. Вместо човечеството да бъде подготвяно за завръщането на Господа Исуса Христа в слава, навсякъде се прогласяват мир и благоденствие в пряка противоположност с предупрежденията на Писанието: „Когато казват: Мир и безопасност! тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избегнат“ (1 Солунци 5:3).

Светът вижда „върха на айсберга“, но скритата духовна реалност е несравнимо по-дълбока и опасна. Фалшификациите, кризите, измамите не са изолирани инциденти, а знаци за тихо усилващата се последна битка. Поради това Божиите люде са призовани да бдят, да прозират и да останат дълбоко закотвени в библейската истина, за да не бъдат уловени от примките на фалшивия мир или на подправената духовност. Хората биват убеждавани от философски теории да не приемат повече насериозно Божиите предупреждения и съдби; религиозните водачи претендират, че човечеството се е отправило към ера на мир и благоденствие. Светът, уловен в своите ежедневни дела и удоволствия се занимава безпрепятствено със своите дела – строи, култивира, организира празненства и сватби, напълно пренебрегвайки Божествените призиви и осмивайки Божиите пратеници. Писано е, че върху тях неочаквано ще дойде окончателно погубление от Небето.

Сатана се стреми да получи поклонението, полагащо се единствено на Бога, като използва всички възможни начини и средства, за да примами човеците в неговите заблуди. Мнозина ще бъдат измамени, а други ще бъдат насила накарани да вървят по пътеки, които всъщност не са избирали сами. Той е разделил на множество канали широкия път, водещ към погубление - някои по-тесни, други по-широки, така че всеки да може привидно да намери „верния вариант“, без да осъзнава че всички те водят до една и съща ужасна съдба. Сатанинските агенти неуморно се трудят да държат хората заети, залисани и неусетно да ги водят, накъдето противникът желае, като ги карат да вярват, че те сами свободно са направили своя избор.

Бавно, но сигурно човечеството бива омайвано от технологиите. Стигнахме дотам те да ни обучават, да оформят мисленето и навиците ни според постоянно променящите се програми на модерното общество. Мнозина вместо да обръщат погледа си към Бога, стават част от едно консуматорско общество, в което принципите на живот са станали егоцентризмът, удобството и незабавното задоволяване на нужди и желания. И днес, както в дните на Ной, хората се перчат с лукса, удобството и преследването на удоволствия. И тогава човеците са живели само за себе си, пренебрегвайки Божествените предупреждения. Исус каза: „И както стана в Ноевите дни, така ще бъде и в дните на Човешкия Син“ (Лука 17:26). Историята се повтаря пред очите ни.

Чистота в един грешен свят

Сериозно сме призвани към предизвикателството да останем чисти в един покварен свят. Бог подготвя народ, който всред бъркотията и изобилието на имитации ще остане здраво вкоренен в истината, ще има устойчива вяра и ще живее праведно.

Размислете за бялата водна лилия върху повърхността на едно блато. Въпреки всичката кал и нечистота около нея, цветът ѝ остава чист, ярък и прекрасен. Водната лилия не е повлияна от заобикалящата я среда – тя отваря цветчетата си към светлината и чистотата ѝ остава непокътната.

Всяка вярна душа е призована да живее по подобен начин в един свят, изпълнен с грях, беззаконие, насилие, порочност и мрак, без да допусне тези неща да покварят духовния ѝ живот. Бог не иска от нас да избягаме от този свят. Той ни призовава да не позволяваме светът да управлява сърцата ни. Може да се намираме сред моралната нечистота на нашето време, но чрез Христовата благодат можем да останем чисти, светли и отделени за Него.

Друга една важна истина е, че ние ставаме като нещата, върху които фиксираме погледа и мислите си.

Ако постоянно гледаме на греха, несправедливостта, порочността на другите, критикуването и мрака, тогава умовете ни ще се изпълнят с обезсърчение и горчивина. Но ако повдигнем погледа си към Христос, към красотата на Неговия характер, към Неговите обещания и към чистите и благородни неща в живота, тогава душите ни ще бъдат преобразени и облагородени. Ап. Павел е казал:

„Мислете за горното, а не за земното“ (Колосяни 3:2).

„Най-после, братя, всичко,
що е истинно,
що е честно,
що е праведно,
що е любезно,
що е благодатно, -
ако има нещо добродетелно, и ако има нещо похвално, - това зачитайте (Филипяни 4:8).

Знаци, които са изпълнени

Перото на вдъхновението описва състоянието на света така:

„Пред мен бе представена ужасната картина на състоянието, в което се намира светът днес. Неморалността се шири навсякъде. Разпуснатостта е особеният грях на този век. Никога порокът не е издигал своята безобразна глава така дръзко, както днес. Човеците изглеждат като вцепенени и тези, които обичат доброто и истинското благочестие са близо до отчаяние поради дързостта и силата на ширещата се безнравственост.“ [3]

Стиховете в Римляни 1:18-32 много точно описват състоянието на света преди Второто пришествие на Христос: морална деградация, обръщането на ценностите с главата надолу, презрително отношение към истината и към природата, както и възхваляване на греха.

Грехът - истинската причина за отделянето ни от Бога

Не изпитанията и лишенията, нито скърбите са това, което ни отделя от Бога, а грехът.

Вдъхновението пояснява:

„Не изпитанията и страданията, а грехът е това, което отделя Бог от Неговите люде... Грях и порок се намират всред семействата, пазещи съботата.“ [4]

Това е сериозно предупреждение към Божия народ – не външният свят е най-голямата опасност, а компромисите, които се правят отвътре. В последните дни Сатана е съсредоточил усилията си върху младежите:

„Ако родителите не възпитават децата си в страх Божи и не ги държат под строг контрол, Сатана ще овладее техните млади умове и ще ги поквари. Докато пораснат на възраст и укрепват в сила, с тях ще растат и ще укрепват силата си и плътските страсти.“ [5]

Младежите са на прицел, понеже ако техните умове бъдат покварени, цялото общество ще бъде отведено в заблуда. Но Бог призовава за едно младо поколение, което да бъде смело, чисто и закотвено в Божието слово, изпълнено със Святия Дух. Неговите предупреждения не са сплашвания, а по-скоро призив да се подготвим. Божиите чеда ще преминат през изпитания – лишения, глад, страдания. Но Господ няма да ви изостави във вашите страдания, Той само ще допусне вярата ви да бъде изпитана.

Религиозният свят и знаците на последната битка

Преди Христос да се завърне, религиозният свят ще стане сцена на видимо разделение между онези, които живеят чрез Духа и онези, които имат само вид на благочестие. Някои биват осветени чрез истината, като ежедневно разпъват егото си и преодоляват греха. Други се задоволяват с повърхностна религия, угаждайки на своите желания и превръщайки се несъзнателно в роби на Сатана. Единствено благодатта, която бива живяна на практика, – а не онази, за която само се говори – може да донесе промяна.

„Нашият народ в момента се счита за твърде незначителен, та да му се обръща внимание, но това ще се промени. Християнският свят сега предприема ходове, които неизбежно ще изведат на преден план пазещия заповедите народ.“ [6]

Това ще рече, че настъпва време, когато вярата в Библията, в съботата, в Божия закон и вечното евангелие ще станат централни теми в религиозния и политически дебат. Всяка доктрина ще бъде изследвана и всеки вярващ – изпитан. Ако не сме старателни и последователни изследователи на Библията, тогава мъдростта на големите влиятелни личности на света ще ни въведе в заблуда.

Промени в природата – вести от Създателя към човешкия род

Бог изпраща предупреждения чрез страдание, болести, слабост и смутове, но човекът, уловен в своите зли навици продължава да върви срещу създадения от Бога порядък. Това води до разрушено здраве, неспокоен ум, отсъствие на мир и неспособност да служим изцяло на Бога.

Невежеството и себичността неведнъж стават причина за страдание, което би могло да бъде избегнато, но ние често не успяваме да видим връзката между причина и следствие.

Природни бедствия – не случайни инциденти, а Божествени призиви

Живеем в свят, където земетресения, урагани, пожари, наводнения и други бедствия изглежда се увеличават. Мнозина ги разглеждат като несвързани феномени, случайни събития или следствие на климатични промени. Господ обаче използва тези средства, за да пробуди човеците за това, което предстои. Не Той причинява злините, но позволява определени природни събития да разтърсят съвестта на един духовно скован свят. Бедствията са като алармени звънци, призоваващи ни да се събудим, да се покаем и да заживеем в хармония с нашия Създател.

„Божият Дух постепенно, но сигурно бива оттеглен от земята.“ [7]

Това не е внезапен процес, а постепенен и се забелязва в увеличаването на природните бедствия, усилването на насилието, социалните размирици, политическата нестабилност и моралната деградация.

Съществува критична точка във великите пророчески сцени във времената на края – това е приключването на посредническата служба на Христос в небесното светилище. Самото събитие е невидимо за света, но последствията му са видими по цялата земя. Докато Христос посредничи за нас, Неговата благодат удържа вълните на унищожение и ограничава силата на злото. Но в момента, в който делото Му на Първосвещеник приключи, светът ще навлезе във фазата, в която Божиите съдби – така дълго сдържани – ще се излеят над света. Науката се опитва да обяснява всичко чрез естествени, природни причини, но Библията и пророчествата говорят друго: Божиите ангели все още задържат четирите ветрища на унищожението. Ще дойде обаче време, когато Бог ще нареди на ангелите да ги пуснат и тогава светът ще изпадне в безпрецедентен хаос.

Човечеството между духовната слепота и реалностите на Небето

Хората днес не виждат ангелите - хранители на земята. Те не осъзнават благодатта, която все още държи злото да не се отприщи, нито разбират, че времето на благодатта е почти към края си.

Когато нечестивите видят не само върха, но целия айсберг на техния живот

Грешникът виджа само „върха на айсберга“ в ежедневието си - някои външни последствия на направените от него избори, сянката от смътно чувство за вина, предупреждения, които се изхлузват от неговата съвест. Но истинската тежина на живота, воден без Бога, остава скрита под повърхността, невидима, пренебрегната или смалена. Ще дойде обаче един момент, в края на историята, когато цялата тази укрита структура на техния живот – целият айсберг – ще бъде изкарана наяве чрез излъчването, идващо от Христовото присъствие. Грешникът най-после ще види себе си, както Бог го вижда. Без изкривявания. Без извинения. Без себеоправдания. Светлината на Христос не осъжда произволно, тя само разкрива реалността. Пренебрегнатите предупреждения ще се появят „изписани в огнени букви“.

„...Отхвърлените предупреждения, вълните на милост, отблъсквани от упоритото им непокаяно сърце - всичко това се изписва пред тях с огнени букви...“ [8]

Всяко нещо, изглеждало като незначително, неважно, пренебрежимо, сега ще стане ясно: слушаните без интерес проповеди, пренебрегнатите възможности за покаяние, подтисканите вътрешни угризения, отлаганите призиви на Святия Дух. Всеки епизод сега ще бъде проверен

много точно и с тежестта на пълната отговорност. Време е да се види целият „ледник“, не само върхът на айсберга.

В Съдния ден нищо повече няма да остане скрито – всичко ще се открие.

Но днес, в деня на благодатното време, Бог ни призовава да обърнем внимание на реалността преди да е станало твърде късно. Днес Святият Дух ни показва нашия скрит грях, погрешните подбуди, закоравяването на сърцето отново и посоката, в която се движи нашия живот. Той не прави това с цел да ни погуби, а да ни спаси. Бог ни призовава днес да погледнем не само върха, но цялата структура на нашия живот – и да Му позволим да го преобрази чрез благодатта.

Надежда и спасение

На фона на тези събития Исус ни остави обещание за времето, когато светът ще се изпълни с размирици, страх, бъркотия и несигурност: „А когато почне да става това, изправете се и подигнете главите си, защото изкуплението ви наближава“ (Лука 21:28).

Тези думи са Божествена противоотрова срещу страха. Те ни казват, че когато светът бъде потопен в мрак, Божиите люде трябва да повдигнат поглед нагоре – не да гледат надолу, нито наоколо, нито в изпълнения със страхове свят, а към Христос, към Спасителя.

Знаците не са причина за паника, но за надежда. Перото на вдъхновението ни казва, че жетвата вече е готова: „Повдигнете очите си и погледнете нивите, че са побелели вече за жетва. Хвалете Бога, че Неговото слово се потвърди, надхвърляйки всичките ни представи.“[9]

Фактът, че пророчествата се изпълняват пред очите ни е не само доказателство, че Христовото пришествие е близо, но и един призив да се включим в Неговото дело. Преди да дойде избавлението, преди вратата на благодатта да се затвори, трябва да бъде извършено едно дело: трябва да бъдат спечелени души, семейства да бъдат насърчени, млади хора – отгледани, църкви – подсилени, светлината на благовестието трябва да бъде разпространена. Бог е сторил вече толкова много, нивите са готови за жетва.

Сега не е време за обезсърчение, а за мисия. Трудности? Да. Но ние не сме сами. Трудности ще има, за да бъде изпитана нашата вяра и нашето търпение и трябва смело да се справяме с тях, като поглеждаме на проблемите от добрата им страна. Истинската вяра не бива изпитвана в условията на удобство, а при изпитания. Изпитанието не е знак, че сме оставени, а инструмент за израстване: Бог ни укрепва чрез трудности, пречиства ни през огън, усъвършенства ни чрез търпение. Ако работата бива спъната, уверете се, че не е ваша вината и тогава вървете напред, като се радвате в Господа.

Волята – решаващ фактор в духовния живот

Ако се отвореха духовните ни очи, щяхме да видим една шокираща реалност – сцена, която никога не би се изтрила от умовете ни, докато сме живи. Бихме видели безброй души, смазани под бремето на грижите, надвити от изпитания, натежали като каруца, натоварена със снопи. Души, които изглеждат готови да се сринат от обезсърчение и безпомощност. Около тях бихме видели Божиите ангели, бързащи да ги подкрепят, когато душите стоят на ръба на пропастта на изкушението. Тези хора нямат сила в себе си да избегнат заплашващата ги опасност, но Божиите ангели застават между тях и злите ангели, отблъсквайки атаките на противника и отдръпвайки душите от опасните места, като поставят нозете им на сигурна почва. Ако можехме да видим с очите си тази реалност, щяхме да разберем, че в невидимото пространство на духовния свят се води битка, толкова реална, колкото са и битките между земните армии. Това е една война за волята на човека, за посоката на неговия живот, за вечната участ на неговата душа. Нашите желания и наклонности трябва да бъдат посветени на Бога. Това действително представлява разпъване на „аз-а“ – едно пълно предаване, едно съзнателно отричане на себе си, за да приемем волята на Христос.

Заключение и призив да се приближим повече до Бога

Любезни братя и сестри, като гледаме на събитията, случващи се в света днес и пророческите думи, оставени ни от Вдъхновението, виждаме ясно, че всичко, написано във вдъхновеното слово относно времената на края се изпълнява пред очите ни. Като се започне от упадъка на морала, увеличаването на природните бедствия, духа, владеещ религиозния свят, давлението над вярващите, та се стигне до духовните лутания и подготвянето за финалната сцена – всичко това ни говори, че завръщането на Господ Исус в небесните облаци е много по-близо, отколкото си мислим.

Вече сме в края на календарната година и това е добро време да направим една равносметка. Не знаем какво ни чака в близкото или далечното бъдеще; не знаем какви предизвикателства, изпитания или благословения ще дойдат. Но едно нещо знаем със сигурност: Христовото слово ни казва, че живеем във времената на края и всеки от нас се нуждае от по-дълбока, по-истинска и по-жизнена връзка с Бога. Време е да прегледаме живота си до момента и да се запитаме честно: Живели ли сме според Божието слово? Почели ли сме Божията воля в нашите мисли, действия и решения? Предали ли сме волята си на Христос, или сме поели по собствения си път? Дали сме се приближили до Бога, или сме се отдалечили от Него през изминалата година? Ако осъзнаем, че не сме се движели в правилната посока, ако виждаме в живота си неща, които не са в хармония с Божията воля, нека не се обезсърчаваме. Сега е времето да се преклоним пред Господа и да Го помолим да ни прости, да ни изцели и да ни даде сила и ново сърце.

Ап. Петър поставя един много сериозен въпрос пред нас: „Прочее, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свето живеене и в благочестие, като очаквате и ожидате дохождането на Божия ден, поради който небето възпламенено ще се стопи, и стихиите нажежени ще се разложат! А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда. Затова, възлюбени, като очаквате тия неща, старайте се да се намерите чисти и непорочни пред Него, с мир в сърцата си“ (2 Петрово 3:11-14).

Източници:
1. Свидетелства за Църквата, т. 8, с. 49.
2. Великата борба, с. 193.
3. Детско водителство, с. 440.
4. Пак там.
5. Християнско въздържание и библейска хигиена, с. 133.
6. Свидетелства за Църквата, т. 5, с. 546.
7. Мараната, с. 35.
8. Великата борба, с. 666.
9. Свидетелства за Църквата, т. 6, с. 474.

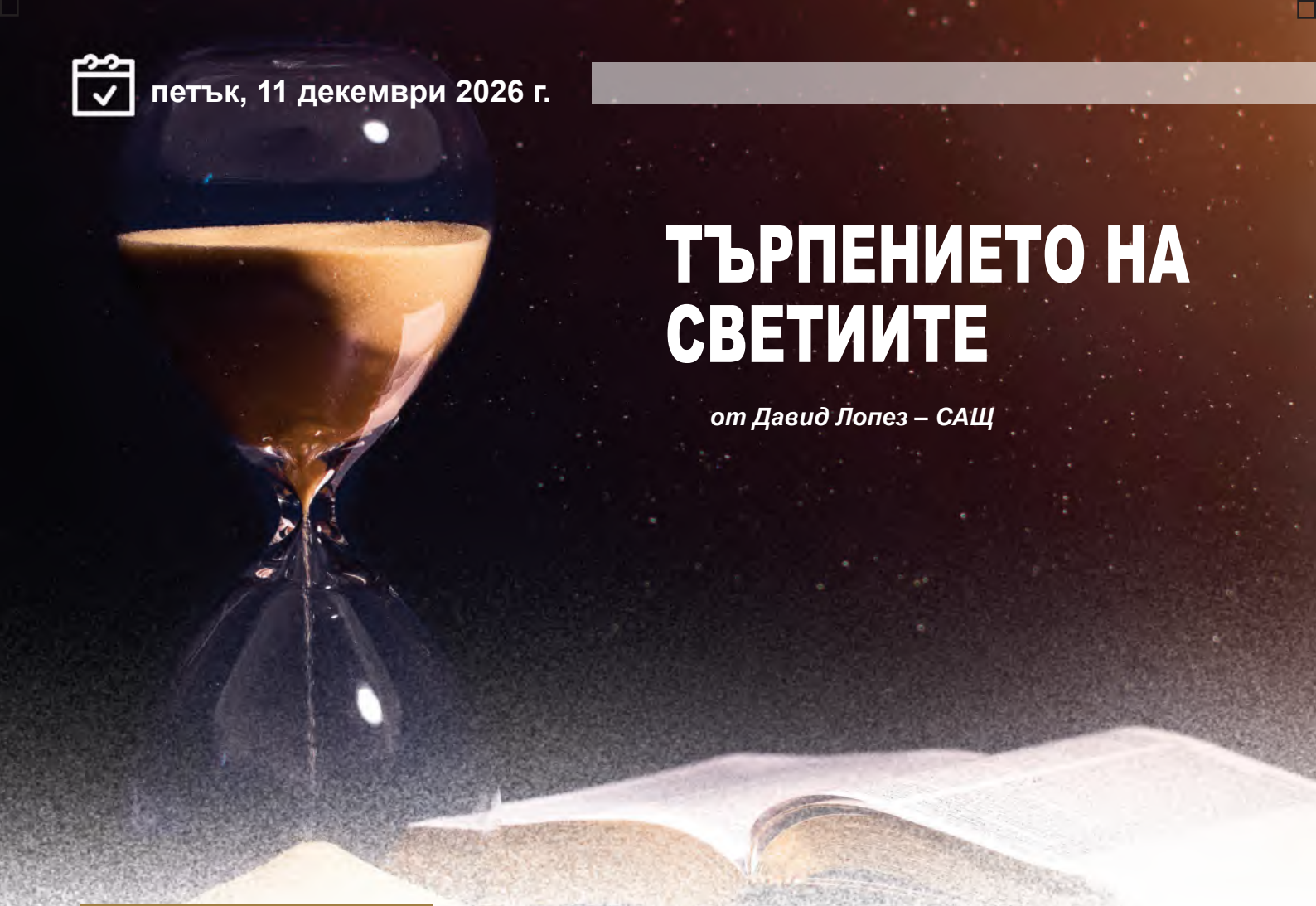

ТЪРПЕНИЕТО НА СВЕТИИТЕ

от Давид Лопез – САЩ

Да разберем търпението

Търпението се определя като умението да запазиш спокойствие и присъствие на духа при чакането на резултати, изтърпяването на изпитания или изправянето пред забавяния, без да се разстройваш или да се предаваш. То изисква човек да има ясна и установена цел, както и способност да поддържа една уравновесена нагласа във времена на изпитания, несигурност или бавен напредък. Търпението включва себеконтрол и постоянство, поради което то се явява едновременно елемент от силата на личността и жизненоважна добродетел. Това качество помага на човека да преминава през житейските предизвикателства, като устоява с надежда.

Във времена на изпитания и служение

„Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащето пред нас поприще“ (Евреи 12:1). Поставете целите си и тичайте с търпение, защото това е нещо крайно необходимо за нашия християнски живот.

Търпението има особено значение за хората, които са изправени пред продължителни изпитания или огромни предизвикателства. Личности, претърпяващи болестни състояния, враждебност или периоди на несигурност често са призовани да упражняват извънредно търпение, докато преминават през трудностите, изпитващи едновременно и силата, и вярата им. Такива преживявания изискват твърда решителност и способност да се продължи, дори когато напредъкът изглежда бавен или крайният резултат не се вижда. Именно докато проявяват такава непоколебима издръжливост, вярващите се научават по-дълбоко да се доверяват на Бога и да устояват с непоклатима надежда.

В своето ежедневие хората, които се грижат за другите, учителите, родителите и духовните водачи зависят от търпението като една основна добродетел. Тяхната роля изисква те да ръководят, поддържат и насърчават другите през периодите на израстване и на борби. Търпението им дава възможността да възпитават намиращите се под техните грижи, като запазват спокойствие и продължават да ги подкрепят, дори когато те самите са изправени пред съпротива или пречки.

Търпението е належащо качество за хората, преследващи духовни цели - каквито са светиите, стремящи се да поддържат своята вяра и високи принципи в едно общество, често белязано от морална деградация. Както поучаваше нашият Господ: „С търпението си спасявайте душите си“ (Лука 21:19 – *Синод. превод*). Търпението помага на вярващите да се държат здраво за надеждата, като остават послушни на Бога и стабилни дори в ситуации на забавяния, разочарования и несгоди. То укрепва тяхното посвещение на духовните идеали, придавайки им устойчивостта, която им е нужна, за да не се предадат. Чрез търпението светиите успяват да устоят в бедите, без да се отчайват, но като продължават да живеят вярно и с ценностите, които изповядват.

Всеки, който се стреми да из-

Времето сега ни е дадено за подготовка, така че Божиите люде да могат да развият вяра, способна да устои на такова изпитание и да възпитат в себе си търпение, достатъчно силно, че да издържи забавяне, социален натиск и най-неблагоприятни обстоятелства.

гражда характер или да възпита в себе си състрадание, ще намери, че търпението е едновременно ръководна светлина и благородна сила. То не само че помага на отделния човек да устоява в трудните ситуации, но и благоприятства личностното израстване, задълбочава способността за емпатия и разбиране в хода на преживяванията му. „Не само това, но се хвалим и със скърбите, като знаем, че скръбта поражда търпение, търпението – опитност, опитността – надежда“ (Римляни 5:3, 4 – *Синод. превод*).

Нуждаем се не само от вяра в Исус, но и от Неговото търпение, за да издържим усилващите се трудности, отбелязващи последната фаза на великата борба между доброто и злото. Характерът, който изграждаме като християни трябва да е като този на небесните обитатели и на нашия Цар. Такъв характер може да бъде развит единствено чрез всекидневни изпити и предизвикателства в живота. Както казват Писанията: „И утвърдяваха душите на учениците, като ги увещаваха да постоянствуват във вярата, и ги учеха, че през много скърби трябва да влезем в Божието царство“ (Деяния 14:22).

Тези думи са били написани във времена на усилено преследване на Божията църква. Да остане твърда и търпелива във вярата през такъв период е именно онзи вид подготовка, от който тя се нуждае, за да посрещне предстоящите предизвикателства. Духът на пророчеството ни увещава със следните думи:

„Ние изграждаме характери за небето. Нито един характер не може да бъде съвършен без изпитания и страдания. Ние трябва да бъдем проверени и изпитани. Христос понесе изпита на характера заради нас, за да можем ние на свой ред да издържим този изпит чрез Божествената сила, която Той ни дава. Христос е нашият пример в търпение, издръжливост, кротост и смирение на ума. Той се намираше в конфликт и воюваше с целия нечестив свят и при все това не допусна да избухне и да прояви гняв нито в думи, нито в дела, макар да беше нападан и обиждан в замяна на добрините, които вършеше. Той бе угнетяван, отхвърлен и презрян, но не отвърна по същия начин. Христос притежаваше себеконтрол, достойнство и величие. Проявяваше спокойствие в страданието и на нападките отвръщаше единствено със състрадание, милост и любов.“ [1]

В очакване на Второто пришествие

Търпението е основна необходимост за църквата в нейното очакване на Второто пришествие на Исус. „И тъй, братя, останете твърди, до Господното пришествие. Ето земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за него докле получи и ранния и късния дъжд“ (Яков 5:7). Както земеделецът търпеливо и упорито очаква плодовете на земята, така и вярващите са призовани да чакат с твърда вяра, уповавайки на Бога, че Неговото време е избрано съвършено.

Християнската църква дълго е очаквала Второто пришествие на Исус. Това е една надежда, коренящa се в библейските пророчества и се явява център на Християнската вяра. Очакването обаче изисква проявата на голямо търпение, докато вярващите се уповават на Божието време и в течение на поколенията те упорито продължават да чакат. Устойчивата им вяра в това обещание служи като мощен пример на търпеливост в духовния живот и мотивира общността им да устоява в надеждата, в преклонението пред Бога и във вършенето на добри дела, докато очакват Христовото завръщане.

Във времената на зараждането на Адвентното движение, от 1833 г. до 1844 г., Второто пришествие е изглеждало много близо – Христос е бил на прага. Но оттогава са изминали много години (само Бог знае защо) и днес, приблизително 193 г. по-късно ние продължаваме да чакаме. Забавянето на младоженеца се явява истински изпит за Божиите люде. Лампите угасват, девиците запсиват, маслото привършва и среднощният мрак става все по-гъст. Църквата изглежда е потънала в най-дълбоката си дрямка и много малко са онези, които нетърпеливо търсят и очакват среднощния вик: „Ето младоженецът иде! излизайте да го посрещнете! (Матей 25:6). Съвременните църковни членове, очакващи Второто пришествие на Христос се нуждаят от вяра и търпение, които да са достатъчно силни, за да устоят на проточеното забавяне, преобладаващото зло в едно безбожно общество и преди всичко – на социалния натиск да нарушат Божия закон.

Търпение във времена на несигурност

Периодите на несигурност, когато резултатите са извън нашия контрол или напредъкът изглежда бавен, често изискват по-голямо търпение. Преходните времена, като започването на нова работа, преместването в нов град или адаптирането към променящи се обстоятелства, изпитват способността ни да запазваме спокойствие, да проявяваме устойчивост и постоянство. Работата с други хора, чиито перспективи или темпо на развитие се различават от нашите, също изисква допълнително търпение, което да ни помогне да възпитаваме в себе си разбиране, хармония и здравословни взаимоотношения. По подобен начин и моментите на разочарование или препятствия изискват проявата на търпение, което би ни дало възможност да продължим напред, да усвоим своите уроци и да съзряваме, вместо да реагираме прибързано или да изгубим надежда.

Ап. Яков ни говори за търпението на Йов: „Братя, вземете за пример на злострадание и на твърдост пророците, които говориха за Господното име. Ето, облажаваме ония, които са останали твърди. Чули сте за търпението на Йова, и видели сте сетнината, въздадена нему от Господа, че Господ е много жалостив и милос-

тив“ (Яков 5:10, 11). Освен физическите страдания и болки, Йов се смущаваше от несигурността дали някой негов грях не му е докарал всичкото това изпитание, което той претърпяваше. В добавка на това, Божието мълчание към неговите усърдни молби допълнително изпитваше до крайност неговата вяра и търпение. В това бедствие той извика: „Колко са беззаконията ми и греховете ми? Яви ми престъплението ми и греха ми. Защо криеш лицето Си, и ме считаш за Свой неприятел?“ (Йов 13:23, 24).

Да сме наясно какво се случва и да бъдем сигурни за нашето положение пред Бога – това ще ни бъде голяма утеха във времената на изпитания и страдания. Но преживяването става много по-трудно, когато в такива моменти не сме сигурни дали сме оправили взаимоотношенията си с Бога и дали небето ни се усмихва

Именно тези обстоятелства ще тестват нашата вяра и търпение. Когато благодатното време приключи и гоненията стигнат до върхната си точка, верните няма да знаят дали греховете им са били простени и заличени от книгите във времето на Изследователския съд. Именно тази несигурност ще направи изпитанието толкова тежко. Перото на Вдъхновението пояснява:

„Когато Сатана обвинява Божия народ в грехове, Господ му позволява да изпита до краен предел доверието им в Бога, вярата и издръжливостта им. Погледнат ли на миналото, надеждите им потъват, защото в целия си живот откриват съвсем малко добро. Те напълно съзнават своята слабост и недостойнство. Сатана се стреми да ги ужаси с мисълта, че техните случаи са безнадеждни, че петното на безчестието им не може да бъде измито никога. Надява се да унищожи вярата им, за да отстъпят пред изкушенията му и да се откажат от верността си към Бога.

Божият народ ще бъде заобиколен от врагове, които ще искат унищожението му. И все пак агонията, дето ще изживее, няма да бъде страх от преследване заради истината. Божиите деца ще се страхуват от вероятността да не са се разкаяли за всеки грях и да не би поради някоя своя грешка да не се осъществи по отношение на тях обещанието на Спасителя: „...Аз ще опазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена...“ (Откр. 3:10). Ако можеха да имат уверението, че са простени, не биха трепнали нито пред мъчения, нито пред смърт. Но ако се окажеха недостойни и загубеха живота си поради слабости в характера, тогава щеше да бъде накърнено Божието свято име...

Тяхната вяра не се разколебава, когато не се отговаря моментално на молитвите им. Макар че се намират в най-силно безпокойство, ужас и страдание, продължават да се молят. Хващат се за Божията сила, както Яков се бе хванал за ангела, и душата им говори: ’Няма да те пусна да си отидеш, догде не ме благословиш!’ “ [2]

Духовните измерения на търпението

Чакането и понасянето на трудности може и да е болезнено, но търпеливостта може да подслади преживяването. Утешително е да помним, че щом Бог е позволил тези предизвикателства, значи то е за наше добро. Ап. Яков ни напомня: „Като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда търпение“ (Яков 1:3 – *Синод. превод*).

Елън Уайт илюстрира много красиво този принцип:

„Бог ми показа, че е дал на Своя народ горчиво питие, за да го пречисти и освети. То е горчиво, обаче вярващите от Божия народ могат да го вгорчат още повече като роптаят, като се оплакват и недоволстват. Но приемащите го по този начин, ще трябва да изпият още едно питие, защото първото не е оказало желаното въздействие върху сърцето. А ако и то не подейства, трябва да изпият още едно и още едно, докато питието постигне желания ефект. В противен случай ще бъдат оставени мръсни и с неочистено сърце. Видях, че тази горчива чаша може да бъде подсладена чрез търпение, издръжливост и молитва, че тя ще постигне желаното въздействие върху онези, които така я изпият, и Бог ще бъде почетен и прославен.“ [3]

Докато Бог не постигне напълно целта си в нас, ни бива напомняно отново: „А търпението нека има съвършено дело, за да бъдете съвършени и завършени, без никакъв недостатък“ (Яков 1:4 – *изд. „Верен“*).

Търпението в Откровение 14:12

В Откровение 14:12 думата „търпение“ се отнася до устояващата вярност и твърдост на вярващите, които пазят Божиите заповеди и държат вярата Исусова дори в лицето на гонения и изпитания. Този стих подчертава, че търпението не е просто пасивно чакане, но то включва активно и неотпадащо упование в Божиите обещания, особено при трудности или несигурни обстоятелства. Такова търпение дава сила на вярващите да постоянстват в праведност и да поддържат надежда, които да послужат за свидетелство на тяхното непоколебимо посвещение на духовните принципи.

Търпението е представено тук като ясен знак за един характер, осветен от Божията сила – едно живо свидетелство за преобразяващото дело на Христовото благовестие.

Изразът „Тук е търпението на светиите“ (Откр. 14:12 – *Синод. превод)* е представен като отговор на неизказания обвиняващ въпрос: „Къде са светиите? Къде са чертите на характера, доказващи, че той е преобразен в святия образ на Христос? Къде са хората, които показват силата на Твоето благовестие?“ Тогава Бог отговаря, както стори при общуването Си с Йов: „Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото. И още държи правдивостта си, при все че ти Ме подбуди против него да го погубя без причина“ (Йов 2:3). По същият начин сега Той представя, но не само един човек, а една цяла църква и казва: „Тук е търпението на светиите; тук са тия, които пазят заповедите Божии и вярата в Иисуса“ (Откр. 14:12 – Синод. превод). Бог ги представя като живо свидетелство, че когато човешките същества се предадат на Неговата сила, те могат да бъдат преобразени и да станат свети, както и Той е

свет. Божията сила е способна да поддържа тяхната вярност и послушание към Божиите заповеди във времена на най-големи изпитания, гонения, хвърляне в затвора и дори при смъртни заплахи.

Изразът „Тук е търпението на светиите“ се появява два пъти в Писанието – в Откровение 13:10 и в Откровение 14:12. И в двата случая контекстът е на усилено гонение срещу хората, които пазят Божиите заповеди. А гоненията се извършват от една отстъпила религиозна власт и пълното им изпълнение все още предстои. Според пророчествата ще дойде време, когато земните власти, обединени в една цел, ще се стараят да подтискат Божиите люде, използвайки гражданската власт за налагане на лъжливи учения и човешки заповеди, като целта е да си осигурят, както те считат, решителна победа над Божиите избрани. Перото на Вдъхновението ни разкрива следното:

„Йоан вече бе готов да стане свидетел на вълнуващите сцени от великата борба между онези, които пазят заповедите на Бога и онези, които считат закона Му за нищо. Той видя вършещата чудеса сила да се надига, която щеше да измами всички жители на земята, които не бяха свързани с Бога, „като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя“ (Откр. 13:14). Вижте също Откровение 13:15 – 17. Пророкът чу сериозното предупреждение против поклонението на тази богохулна власт - „ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си“ (Откр. 14:9). Вижте също Откр. 14:10, 11. А за верните и истинните, които не ще се поклонят на заповедите на земните владетели, които заповеди противоречат на властта на Царя на Небето, Йоан казва: „Тук е търпението на светиите; тук са тия, които пазят заповедите Божии и вярата в Иисуса“ (стих 12). Вижте също Откровение 14:1-3, 5; 15:2-4.“ [4]

Горното изявление не може да се отнесе с пълна сила до Божията църква в днешно време, тъй като кулминацията на пророкуваното подтисничество все още не е настъпила. Времето сега ни е дадено за подготовка, така че Божиите люде да могат да развият вяра, способна да устои на такова изпитание и да възпитат в себе си търпение, достатъчно силно, че да издържи забавяне, социален натиск и най-неблагоприятни обстоятелства.

„Предстоящото време на скръб и агония ще изисква вяра, която може да издържи умора, забавяне и глад - вяра, която няма да отпадне, макар да бъде тежко изпитана. Благодатното време се дава на всички да се приготвят за този период.“

„Предстоящото време на скръб и агония ще изисква вяра, която може да издържи умора, забавяне и глад - вяра, която няма да отпадне, макар да бъде тежко изпитана. Благодатното време се дава на всички да се приготвят за този период.“ [5]

Духовно преобразяване чрез търпение

Търпението отразява способността на човека да запазва самообладание, устойчивост и надежда пред лицето на забавяния, трудности или разочарования. То показва каква е вътрешната сила и зрялост, разкрва капацитета на личността да управлява емоциите си и да отвръща разумно, а не импулсивно. Хората, възпитаващи в себе си търпение често формират в себе си устойчивост, емпатия и мъдрост, които ги правят способни да изграждат по-трайни взаимоотношения и достойно да се справят с житейските предизвикателства. Тази добродетел помага на човека не само да издържа на трудни обстоятелтва, но и обогатява личностното развитие и задълбочава разбирането на другите.

Духовното преобразяване е върховната цел в контекста на третата ангелска вест и представлява пълно обновление на характера и духовния живот. Този процес призовава вярващите не само да устояват във вярата и послушанието, но и да позволят на Божията благодат да преобрази техните сърца, като ги направи способни да отразяват любовта и праведността на Христос. Докато търпението поддържа надеждата, духовното преобразяване чрез третата ангелска вест води до живот, белязан от устойчива вяра, нравствена почтеност и готовност за завръщането на Христос.

Заключителен призив

Бог подготвя една църква, която ще почита и отстоява Неговото свято име, преди да бъде взета за вечната си почивка след дългата и изтощителна битка със злото. Това, което може да изглежда като забавяне на Христовото завръщане, всъщност е дело на милост към теб, любезни читателю. Този миг – твоят миг – е бил отбелязан в Божия календар. Той не ще обърне страницата му, без да ти е дал този шанс. Бог жадува да подвижи сърцето ти да приемеш Неговото благовестие на спасението.

Отвори вратата на сърцето си и приеми в него любимия Спасител. Когато го сториш, ще станеш свидетел на такава преобразяваща сила, каквато никога дотогава не си изпитвал. Христос стои на твоята врата и призовава. Той идва със съкровище от благосволения и копнее да ги сподели с теб. Това е твоята възможност. Цялото небе наблюдава и очаква този момент. Чуй и отговори на Божията покана:

„Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене“ (Откр. 3:20).

Вечерята, която Той предлага е Неговото слово – ежедневно общение, постоянно ходене с Исус, докато ти не станеш част от Неговата очистена църква, подготвен да се изправиш пред последната битка със злото и накрая да се радваш на вечността със светиите в светлината.

Молитвата ми за всеки един от нас е Божият Дух да убеди сърцата ни, да ни подкрепя на всяка стъпка в нашето ходене с Христос и да ни даде последната победа, при която да получим короната на живота, обещана от Бог в Откровение 2:10! Амин!

Източници:
1. Този ден с Бога, с. 263.
2. Великата борба, с. 618, 619.
3. Опитности и видения, с. 47.
4. Писма и ръкописи, т. 8, 1893 г.
5. Великата борба, с. 621.

ОСТАТЪКЪТ И НАРАНЕНАТА ГЛАВА НА ЗМИЯТА

от Макосело Боуа – Замбия

„Но ще оставя всред тебе люде съкрушени и нищи, които ще уповават на името Господно. Останалите от Израиля няма да беззаконствуват, нито да лъжат, нито ще се намери в устата им измамлив език; защото те ще пасат и ще лежат, и никой няма да ги плаши“ (Софония 3:12, 13).

Светите писания описват в подробности плана на спасението на нашата раса. Вниманието по-специално е насочено към последния остатък от Божиите люде, които ще бъдат намерени, стоящи като верни свидетели за Бога, когато Христос – Царят на царете, се завърне в славата на Отца и на ангелите. Във всеки век е имало хора, които са се покланяли на Господа според Неговата Божествена воля.

„Църквата е крепост на Бога, Негов град за прибежище, който Той поддържа в един възтанал свят... Църквата на земята още в началото си е основана от верни души. Във всеки век Господ е имал Свои будни стражи, носили вярно свидетелство на поколението, сред което са живели.“ [1]

Целият свят ще бъде въвлечен във финалния конфликт между истината и заблудата, който ще предизвика най-голямата криза на всички времена. Днес се развиват събитията, които предхождат неговото избухване. Скоро Божият остатък ще бъде поставен пред последния си изпит.

Понятието „остатък“

Според речника, думата „остатък“ е съществително име, означаващо малко парче или количество от нещо, което е останало от по-голямо парче или количество, съществували по-рано. Това е останка, нещо, което е останало.

В еврейския език думата תִּירְאֵשׁ (she’erit – „ше-ерит“, *по конкорданса на Стронг №7611*) изрично обозначава остатък. Тя често е използвана и в пророчески контекст за описание на душите, които оцеляват от бедствия или остават верни на Бога (по Исая 10:20). Ной и семейството му бяха остатък, спасен измежду милиони души на земята преди Потопа (Битие 6 глава). Само Лот и двете му дъщери оцеляха след унищожението на Содом и Гомора – един наистина много малък остатък (Битие 19 глава). Когато Илия бе отчаян, че само той от целия Израил не се бе поклонил на идолите, Бог го увери, че Си е запазил един остатък от 7000 души, „които не са преклонили колена пред Ваала, и всички, чиито уста не са го целунали“ (3 Царе 19:18).

В Новия завет, гръцката дума за „остатък“ λείμμα („леймма“ – *по конкорданса на Стронг №G3005*) е изведена от глагола λείπω („лейпо“ – *по конкорданса на Стронг №G3007*), който означава „напускам“, „изоставям“. Тя се отнася за нещо, което е останало, за оцеляла група и често обозначава онези, които са запазили верността си към Бога всред общоразпространено

отстъпление (Римл. 11:5). „А Исаия вика за Израиля: 'Ако и да е числото на израилтяните като морски пясък, само остатък от тях ще се спаси; защото Господ ще изпълни на земята казаното по правда от Него', като го извърши и свърши скоро" (Римляни 9:27, 28). Това означава, че големи множества от първоначалния Израил щяха да погинат. Ако само остатък щеше да бъде спасен, значи мнозина трябваше да бъдат погубени, и именно това е мисълта, която Павел се опитва да предаде. Думата „остатък" означава „това, което е останало", по-конкретно това, което остава след битка или голямо бедствие. В този стих думата означава „малка част или дял". От Израилевото множество щяха да останат толкова малко, че с право можеше да се каже, че е бил едва един малък остатък.

И гръцката, и еврейската дума предават сходни понятия за оцеляване и съхраняване. Леките им различия се основават на контекста. Еврейската дума често подчертава оцеляването във физически смисъл, както и верността във времена на национални кризи или при изливане на Божиите съдби. Гръцката дума се фокусира повече върху духовната вярност и Божията благодат в запазването на една вярна общност измежду ширещото се неверие.

В последните дни

Исус се обърна към Своя остатък от последните дни: „ На вас, Мои ученици, поверявам тази вест на милост. Тя трябва да бъде дадена първо на Израил, а после на всички народи, езици и племена. Трябва да бъде разнесена и сред евреи, и сред езичници. Всички повярвали трябва да бъдат събрани в една църква!" [2]

„И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва ще бъде осъден" (Марк 16:15, 16). „Църквата е определеното от Бога средство за спасение на хората от греха... нейната мисия е да предаде евангелието на света." [3]

Мисията на Божията църква

„[Бог] ще очисти Своята църква, както очисти храма в началото и в края на Своята мисия на земята. Всичко, което Той допуска да дойде над църквата като проверки и изпитания, идва с цел да доведе Неговия народ до по-дълбоко благочестие и да получи той повече сила да занесе триумфа на кръста до всички части на света." [4]

Характеристики на еврейската църква

Господ избра еврейския народ да бъде Негова църква и им даде заповедта: „Сега, прочее, ако наистина ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, то повече от всичките племена вие ще бъдете Мое собствено притежание, защото Мой е целият свят; и вие още Ми бъдете царство свещеници и свет народ..." (Изход 19:5, 6). През множеството години, които последваха, те се бяха запознали с дадените им ценни обещания, но не успяха да изпълнят условията към тях.

В началото на християнския период, евреите претендираха, че очакват Месията. Те предполагаха, че Той ще дойде и ще ги освободи от робството на римското управление, и ще установи Своето земно царство. Макар че се заявяваха като единствената истинска църква, еврейската нация бе отхвърлена, тъй като не живееше в хармония с претенциите си по отношение на идването на Месията – събитие, за което те така усърдно проповядваха.

Пред тях беше Божият дар, но те не приеха никакви предупреждения. Отказаха да бъдат укорявани и поправяни и накрая така намразиха Божия Син, че Го разпънаха. Гордото им изявление гласеше: „Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни" (Матей 27:25). Само остатък от тях Го прие.

Изпълнението през Новия завет

Във времената на Новия завет идеята за остатък е разширена, за да включва и нееврейските народи, които повярват в Христос. Ап. Павел говори за това в Посланието до римляните, глави от 9 до 11. „Така и в сегашно време има остатък, избран по благодат" (Римляни 11:5). Този остатък не се основава на етнически произход, а на вяра в Исус Христос.

Наличието на този остатък подчертава, че Божиите обещания към Израил не са отменени, въпреки неверието на израилтяните, но са изпълнени чрез един малък, верен остатък, съставен от евреи и нееврейци, които са повярвали в Христос Исус.

В Откровение 12:17 ни е представен верният народ, който ще оцелее в последните дни: „Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исуса..."

Днес на Божиите люде е поверена истината за небесното светилище, за Божиите заповеди – особено тази за съботата, и за вярата Исусова. Те са благословени с дара на Духа на пророчеството и със светлината на трите ангелски вести. При наличието на такава светлина не може да има никакво съмнение, че те са избрани от Бога. Но за съжаление, с тях се случва същото, каквото и с евреите. Те не съумяха да изпълнят изискваните условия. Те не притежават чертите на характера, които да ги идентифицират като избраните Божии люде.

„Защото ние участвуваме в Христа, ако удържим твърдо до край първоначалната си увереност: докато се казва: 'Днес, ако чуете гласа Му, Не закоравявайте сърцата си както в преогорчението'. Защото кои, като чуха, Го преогорчиха? Не всички ли онния, които излязоха от Египет чрез Моисея? А против кои негодува четиридесет години? Не против онния ли, които съгрешиха, и чиито трупове паднаха в пустинята? На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на онния ли, които бяха непокорни? И тъй виждаме, че поради неверието си те не можаха да влязат" (Евреи 3:14-19).

„Ние не знаем какви велики интереси са поставени на карта, когато Бог ни изпитва. Единствената безопасност е в стриктното послушание към Божието слово. Всички обещания са дадени при условие на вяра и послушание, а несъобразяването с Неговите заповеди ни отнема богатите благословения на Писанията. Ние не трябва да следваме моментния подтик, нито да разчитаме на човешкото съждение, а да търсим откритата Божия воля и да вървим по нейната ясна заповед, независимо от заобикалящите ни обстоятелства. Бог ще се погрижи за резултатите. Чрез изпълнение на Неговото

Слово ние можем във време на тежък изпит да покажем пред хора и ангели, че Господ може да ни се довери в трудни моменти да изпълним волята Му, да почетем името Му и да благословим народа Му.“ [5]

Последният остатък

Йоан описва седемте църкви в Откровение, които покриват времето от Христовото възнесение до Второто пришествие. Ние живеем в седмия период на Християнската църква, периодът на Лаодикия. Така както е имало остатъци в църквата през другите периоди, така ще има и през този. Пророчеството разкрива, че един верен остатък ще бъде спасен, понеже не всички изповядващи се за вярващи през време на лаодикийския период ще бъдат спасени. (Вж. Исая 10:20 – 22).

Адвентното движение е пророческо. То се явява духовният Израил, както и остатъкът от периода на Филаделфийската църква, който го предхождаше, който остатък последва Христос в пресвятото място на небесното светилище след Голямото разочарование през 1844 г. Те не се задоволяват да останат в лаодикийско или отстъпило от вярата състояние - заможни и нямащи нужда от нищо. Но това състояние се поддържа в необърнатото сърце. Вместо да насърчава духа на братската любов, в такъв човек прониква духът на хладкост и безразличие, докато вече няма надежда за лаодикиеца. Исус обаче не изоставя искрените души, които търсят истината в днешното време. Той казва: „Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене“ (Откр. 3:20).

Този призив за реформиране няма за цел да ни изведе от седмия към осми период на църквата, а по-скоро да ни изкара от лаодикийското състояние, за да станем част от истинския остатък в духа на безкористната любов. Господната вестителка предупреждава:

„Видях, че остатъкът не е подготвен за това, което идва над земята. Апатия като сънна болест бе обхванала умовете на повечето от изповядващите вярата, че ние имаме последната вест. Придружаващият ме ангел извика със страшна сериозност: ’Пригответе се! Пригответе се! Пригответе се! Защото лютият гняв на Господа скоро ще дойде. Гневът Му ще се излее без милост, а вие не сте готови. Разкъсайте сърцата, а не дрехите си! Едно велико дело трябва да се извърши за „остатъка“. Мнозина, които са част от него, се спъват от малки трудности.’ Ангелът каза: ’Легиони зли ангели са около вас и се опитват да ви обгърнат в ужасната им тъмнина, за да ви впримчат и измамят.’ “ [6]

„[Бог] ще очисти Своята църква, както очисти храма в началото и в края на Своята мисия на земята. Всичко, което Той допуска да дойде над църквата като проверки и изпитания, идва с цел да доведе Неговия народ до по-дълбоко благочестие и да получи той повече сила да занесе триумфа на кръста до всички части на света.“

На този остатък в лаодикийския период е поверена една вест за извършване на цялостна реформа и той трябва да я предаде на църквата Лаодикия. Те щи изпълнят стиха: ’Вие, обаче, сте избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина’ (1 Петрово 2:9).

В Откровение 14:12 Йоан описва остатъка, който ще очаква завръщането на Господа в небесните облаци. Те са 144 000 на брой, победители (вж. Откр. 3:21), следващи Агнето, където и да отиде. В техния живот те ще са били примери как се практикуват принципите на християнския характер и ще са показали чрез плодовете на делата си, че са били с Исус. В устата им няма да се намери никаква измама.

Изпитанията на църквата на остатъка

„Църквата на остатъка ще бъде поставена в условията на големи мъки и трудности. Онези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова, ще почувстват яростта на змея и неговите ангели. Сатана смята света за свое владение. Той е спечелил влияние над отстъпилите църкви, но ето тук една малка група хора, които не се поддават на неговото върховенство. Ако успее да ги изличи от земята, триумфът му ще бъде пълен. Както повлия на езическите народи да развратят Израил, така и в близко бъдеще той ще подбуди злите земни сили да погубят Божия народ. От всички ще се изисква да се покорят на човешките закони, в нарушение на Божествения закон. Хората, които ще бъдат верни на Бога и на дълга ще бъдат заплашвани, заклеймявани и обявени извън закона. Те ще бъдат предавани ’от родители и братя, от роднини и приятели.’ (Лука 21:16).“ [7]

Наближаваме с бързи крачки времето, когато изповядващите се за протестантски църкви ще се обединят със светската власт в поддържането на една фалшива религия, за противопоставянето на която техните предци изтърпяха най-ожесточени гонения. Тогава папската събота ще бъде наложена чрез обединената власт на църква и държава. Ще има национално отстъпничество, което ще завърши с национална разруха.

От 1844 г., от небето на небесата се излъчва светлина през отворената врата на Божия храм. Но трябва да се помни, че колкото по-голяма е предоставената светлина, толкова по-големи са измамите и мракът за онези, които отхвърлят Божието слово и приемат басни, преподавайки за поучения човешки заповеди. Сатана ще подбуди възмущение всред отстъпилото християнство против скромния остатък, който съзнателно отказва да приеме лъжливите обичаи и традиции.

Както в дните на Естир

Декретът, който в близко бъдеще ще бъде издаден против Божия народ, в известна степен наподобява онзи, който издаде цар Артаксеркс против евреите във времената на Естир. Причината за персийския закон бе злобата на Аман против Мардохей. И не защото Мардохей е навредил по някакъв начин на Аман, а само защото бе отказал да поласкае суетата му, като му отдаде почит, дължима единствено на Бога. Царското решение против евреите бе осигурено под лъжлив предлог.

Тази схема бе инициирана от Сатана с цел да отърве земята от народа, който съхраняваше познанието за истинския Бог. Но заговорът му бе осуетен от една противодействаща сила, която властва сред синовете човешки. Ангели, превъзходни по мощ бяха изпратени да защитят Божия народ и вражеският заговор бе обърнат върху главата на противниците му.

Историята ще се повтори. Същият мощен ум, който бе заговорничил против верните души през изминалите векове, работи и днес, за да поеме контрол над изповядващия се за християнски свят, та чрез него да може да осъди и умъртви всички, които откажат да почетат идолската събота. Може да изглежда, че ще се борим срещу човеци, но това няма да бъде така. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места. Обаче, ако Божиите люде уповат на Бога и с вяра се опрат на Неговата сила, всички изобретения на Сатана в наши дни ще бъдат победени така категорично, както и в дните на Мардохей.

Христос никога не си е осигурявал мир и приятелство чрез компромис със злото. Макар сърцето Му да преливаше от любов към човеците, Той не можеше да бъде снизходителен към греховете им. Точно защото обичаше хората, Той сериозно укоряваше техните грехове. Животът му на страдание и унижения, на които бе подложен от една покварена нация, показва на последователите Му, че принципите не трябва да бъдат жертвани.

Ние трябва да живеем в мир с всички (вж. Римляни 12:18), но има точка, отвъд която е невъзможно да бъде поддържано единство и хармония, без да се пожертва принципът. Тогава раздялата става абсолютен дълг.

„Верните ученици на Христос Го следват през яростни борби, издържайки себеотрицание и изживявайки горчиво разочарование. Но всичко това им показва вината и злината на греха и ги отвръщава от него. Като съучастници в Христовите страдания те са определени да бъдат и съучастници в Неговата слава. В свято видение пророкът видя крайния триумф на Божията църква на остатъка.“ [8]

Като членове на Божията църква на остатъка, ние трябва да се молим с твърда вяра за благодатния дар на любовта. Любовта изпълнява закона, а се проявява твърде малко между онези, върху които грее огромна светлина. Истинската религия представлява живот и светлина за свеки вярващ. Християнското облекло и поведение са ни дадени не за украшения, чрез които да си печелим възхита, а като таланти, които да бъдат употребени в изпълнението на едно дело за Бога.

В това време на изпитания Господ съветва църквата на остатъка за тяхно добро, с цел насърчаване на умствената яснота и физическа енергия, да престане да употребява алкохол, тютюн, месо, черен чай, кафе и други вредни вещества. Съществуват множество други храни, които можем да употребяваме и са добри за нас.

Нараненатa глава на змията

Стигнахме и до значението на нараняването, нанесено на „нейното семе“ в Битие 3:15. Беше пророкувано, че змията ще нарани Исусовата пета, което ще рече, че най-тежкият удар, който тя щеше да нанесе на Божия Син, щеше да бъде само временна „рана“, която щеше да бъде излекувана. На дявола щеше да му се позволи да изкуси Господа към грях и да уреди физическата му смърт, но нищо повече. Бог изцели раната, нанесена от змията, като възкреси Божия Син от мъртвите.

Христос, от друга страна, бе предречено, че ще нарани Сатанинската глава. Той завърши първия етап на тази цел, като съсипа делата на дявола чрез Своя живот и смърт (1 Йоаново 3:8, Евреи 2:14, Откров. 20:10).

Следващата стъпка в този план е завръщането на Исус на земята, което ще освободи със сила хората от царството на злото (Откровение 19 и 20 глави). Главата (влиянието) на Сатана, след хилядата години, ще бъде напълно наранена (или смазана), когато той бъде унищожен в огненото езеро. „А Бог на мира, скоро ще смаже сатана под нозете ви“ (Римляни 16:20, първата част).

Истинската религия представлява живот и светлина за свеки вярващ. Християнското облекло и поведение са ни дадени не за украшения, чрез които да си печелим възхита, а като таланти, които да бъдат употребени в изпълнението на едно дело за Бога.

Всички, които ще съдействат на Спасителя в нараняването на главата на змията, ще вършат делото, което Господ им е възложил.

„Когато Христос вися на кръста в агония, а нечистите духове се радваха и злите хора хулеха, тогава Сатана наистина нарани петата Му. Но именно този акт смаза главата на дявола. Чрез смъртта Исус унищожи ’този, който има властта, сиреч дявола’ (Евр. 2:14). С това се реши съдбата на главния бунтовник и подсигури спасителния план завинаги.“ [9]

„Скоро главата на змията ще бъде наранена и смазана. Славният паметник на чудната Божия сила скоро ще бъде възстановен на полагащото Му се място. Тогава изгубеният рай ще бъде възстановен.“ [10]

Любезни братя и сестри, моята молитва е остатъкът да се стреми да излезе от страданията като една славна и триумфираща църква, готова да посрещне славното пришествие на нашия Господ Исус Христос, заедно с която и ние да триумфираме. Амин!

Източници:
1. Деяния на апостолите, с. 11.
2. Копнежът на вековете, с. 821.
3. Деяния на апостолите, с. 9.
4. Свидетелства за Църквата, т. 9, с. 228.
5. Патриарси и пророци, с. 621.
6. Опитности и видения, с. 119.
7. Свидетелства за Църквата, т. 9, с. 231.
8. Деяния на апостолите, с. 590.
9. Пророци и царе, с. 701, 702.
10. Издигнете Го, с. 373.

ЩАСТЛИВ КРАЙ

от Даниел Контерас – Хондурас

Невероятно е като си помислим, че една такава история, изпълнена с толкова нещастия и скърби, ще има най-после край... Още по-невероятно е като си помислим, че той ще бъде щастлив! Но наистина ще има щастлив край и, по Божията милост, вие и аз може да станем негови свидетели. Векове наред по-голямата част от хората не са вярвали на това. Когато някое от Божиите деца им каже как ще приключи този свят - че всичко съществуващо ще се промени към едно славно щастие - те започват да се подиграват и да се присмиват на вярващите.

Един подобен случай

Историята на Йов символизира нас като Божи народ. За Йов се казва: „Имаше в земята Уз един човек на име Йов. Тоя човек бе непорочен и правдив, боеше се от Бога, и отдалечаваше се от злото. И родиха му се седем сина и три дъщери. А добитъкът му беше седем хиляди овце, три хиляди камили, петстотин чифта волове; и петстотин ослици; имаше и голямо множество слуги; така че тоя човек бе най-големият от всичките жители на изток“ (Йов 1:1-3). В тези стихове се казват доста интересни неща. Също като Йов, и Адам бе съвършен, праведен мъж, боящ се от Бога и отдалечаващ се от злото. Казва се още, че Йов е бил най-богатият човек на изток, защото Бог го е обдарил с блага, точно както на Адам са били дадени богатствата на този свят.

Също като при Адам, в началото животът на Йов съдържаше всички елементи на щастието, но намесата на Сатана го разтури. „После Господ рече на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото? А Сатана в отговор на Господа рече: Дали без причина се бои Йов от Бога? Не си ли обградил от всякъде него и дома му и всичко що има? Благословил си делата на ръцете му, и имота му се е умножил на земята. Но сега простри ръка и допри се до всичко що има, и той ще Те похули в лице. И Господ рече на Сатана: Ето, в твоята ръка е всичко, що има той; само на него да не туриш ръка. Тогава Сатана излезе от присъствието на Господа“ (Йов 1:8-12).

Сатана нанесе такова поражение върху живота на Йов! Той отне практически всичко, което човекът имаше – десетте му деца

загинаха в един и същи ден, и пак в същия ден той изгуби всичките си притежания. От най-богатия човек на изток, той се превърна в най-нещастния от всички. Не знаем колко дълго е траело това привидно нескончаемо изпитание. Страданията, през които той премина са описани със следните думи: „И сега душата ми се топи в мене; тъжовни дни ме налегнаха. Ноще ме въртят костите ми, жилите ми нямат спокойствие“ (Йов 30:16,17 – *Синод. превод).*

По подобен начин се получи и при Адам – в един-единствен ден той изгуби всичко: дома си в Едем и достъпа до дървото на живота. Семейството му също бе засегнато. От този ден нататък започна нещо, за което дори не си е представял – започна една история, изпълнена с нещастия за него и за потомството му. История, от която изглежда нямаше нито отдих, нито край. Вече повече от 6000 г. ние продължаваме да страдаме.

„...След като почти хиляда години [Адам] наблюдава резултатите от греха, почувства, че от Божия страна бе милост да сложи край на един живот на страдания и мъка.“ [1] Поради собствения му грях, той не можеше да бъде щастлив, като гледаше как неговите потомци се отдаваха на злото и превръщаха този свят в един страшен театър на духовна война между доброто и злото.

Краят на една история на ужасите

Докато живеем на тази земя, няма да можем да измерим опустошенията, нанесени от греха. Като се започне от падението и бунта на Луцифер и ангелите, та се стигне до падането на Земята в грях - числото на изгубените животи, които можеха да живеят вечно, е огромно. Йоан описва това огромно множество във видението си така: „чието число е като морския пясък“ (Откр. 20:8).

Оставаме потресени, когато виждаме или си припомняме последиците от войни, дела на жестокост, убити по ужасен начин хора, загинали деца и такива, останали без родители, за хора, в чийто живот няма надежда, за разрушени градове и за още много зверства, които са твърде неприятни за описване.

За предпотопните хора се разказва следното: „И като видя Господ, че се умножава нечестието на човека по земята и, че всичко, което мислите на сърцето му въобразяваха, беше постоянно само зло...“ (Битие 6:5). „Бог бе дал на хората Своите заповеди като правило за живот, но Неговият закон беше престъпен и резултатът бе всякакъв възможен грях. Нечестието на човеците беше открито и дръзко, правдата бе потъпкана в прахта, а виковете на потиснатите стигнаха до небето.

Полигамията отдавна бе станала обичай противно на Божественото нареждане в началото. Господ даде на Адам една жена, като показа какъв е Неговият ред в това отношение. Но след грехопадението хората избраха да следват собствените си греховни желания, в резултат на което престъпленията и нещастията се разпространиха бързо. Не се уважаваше нито брачната връзка, нито правото на собственост. Пожелаеше ли някой жените или притежанията на своя ближен, вземаше ги с насилие. Хората ликуваха в делата на насилието си. Намираха удоволствие в убиване на животни, а използването на месото за храна ги правеше още по-жестоки и кръвожадни, докато не започнаха да гледат и на човешкия живот с удивително безразличие.“ [2]

Мнозина не осъзнават, че най-жестоката битка в историята е тази между доброто и злото. Не мечът пронизва плътта; не куршумът отнема живота; не най-смъртоносното оръжие или бомба е това, което убива хиляди. Грехът е, който опорочава мисълта, разлага нравствеността, покварява принципите и притъпява ума, потапяйки го в смъртоносна летаргия, така че не осъзнава истинската си сила. „Душата, която греши, тя ще умре“ (Езекил 18:20).

Много хора живеят в този свят под упойващото влияние на греха подобно на деца, които се впускат в опасност, докато си мечтаят, че ще намерят щастието. Представят си, че животът им се отправя към някакво вечно блаженство, когато реално се движат по пътеката на смъртта. Точно както един баща предприема решителни действия, за да спаси детето си от опасност, нашият Небесен Отец се намеси за нашето спасение преди да сме Го молили затова, дори, когато отхвърляхме навременната Му помощ. Душо, заспала в греха, събуди се! И погледни на Христос, твоя Спасител! Той е единственият ни изходен път. Йоан Кръстител бе вдъхновен да заяви ясно: „Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!“ (Йоан 1:29). Да, Христос действително носи греха на света. Единствено Той е в състояние да подтисне смъртоносната сила, която грехът има над нас. Христос ще прекрати тази история на ужасите.

Мнозина не осъзнават, че най-жестоката битка в историята е тази между доброто и злото. Не мечът пронизва плътта; не куршумът отнема живота; не най-смъртоносното оръжие или бомба е това, което убива хиляди. Грехът е, който опорочава мисълта, разлага нравствеността, покварява принципите и притъпява ума, потапяйки го в смъртоносна летаргия, така че не осъзнава истинската си сила.

Най-щастливите в света ли?

Според статистиката, Финландия е най-щастливата страна в света за осма година поред (към 2025 г.). На следващо място са други северни страни като Дания и Исландия, които също са по върха на класацията. Този резултат се дължи на фактори като стабилна система за социално подпомагане, високо ниво на доверие в управлението, ниска корупция,

Дори в „най-щастливата“ страна на света съществуват тъга, депресия, болести и смърт. Завладяваща е мисълта, че ще дойде време, когато не само в една страна, но в целия свят „смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка...“ (Откровение 21:4).

добър баланс между работата и личния живот, както и всеобщ достъп до качествено образование и здравеопазване. [3]

Но дори и в тази „щастлива“ страна се случват средно по две самоубийства всеки ден. Това в проценти означава, че нивото на самоубийствата във Финландия се равнява на 13,65% на 100 000 жители, което е над средното за света от 9,14% на 100 000 жители. [4]

Освен това, тя е изправена и пред остра криза поради потреблението на забранени вещества и алкохол.

И така, става ясно едно нещо: дори в „най-щастливата“ страна на света съществуват тъга, депресия, болести и смърт. Завладяваща е мисълта, че ще дойде време, когато не само в една страна, но в целия свят „смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка...“ (Откровение 21:4).

Началото на вечното щастие

Исус ни уверява следното: „Да се не смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и Мене. В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие“ (Йоан 14:1-3).

„Всички, които изпълняват Божието слово, ще бъдат богато благословени. Каквито и кръстове да трябва да повдигнат, каквито и загуби да претърпят, каквото и гонение да понесат, дори ако трябва да изгубят живота си в този свят, те ще бъдат богато компенсирани. Защото ще си осигурят онзи живот, който се измерва с Божия живот. Когато умрат заради Христос, те печелят живот, който ще продължи през вечни векове. Ще ходят под ръководството на Отца на светлините, у Когото няма изменение, нито сянка от промяна. Те ще видят Неговото лице и Неговото име ще бъде на челата им.“ [5]

Трудно е да си представим каква радост ще бъде да знаем, че най-ужасната история, разказвана някога, най-после е приключила. Тя е написана на страниците на времето и нейното мастило е кръвта на нашия Бог и Създател, както и тази на милионите мъченици. Моисей е само един пример от верните души. Той „предпочете да страда с Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха, като разсъди, че укорът за Христа е по-голямо богатство от египетските съкровища; защото гледаше на бъдещата награда“ (Евреи 11:25, 26).

Колко прекрасна е мисълта, че вечността наближава с всеки изминал ден – славният ден, когато ще видим нашия Господ лице с лице! Онзи ден, когато „Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина“ (Откр. 21:4). Слепите ще видят най-напред лицето на техния Спасител, парализираните ще хукнат в прегръдката на техния Създател, немите ще възхваляват техния Бог, а мъчениците ще видят причината за тяхното мъченичество.

Радостта на изкупените

В Божието слово намираме чудесни описания на вечната слава, на която светиите ще се радват през нескончаемите векове.

„Пред изкупеното множество се намира светият град. Исус разтваря широко бисерните порти и спасените от всички народи, пазили истината, влизат вътре. Тук виждат Божия рай - дома на Адам от времето на неговата невинност. След това се чува глас, по-благозвучен от музиката, достигала някога до ухото на смъртен човек, който казва: 'Вашата борба свърши!' 'Дойдете, вие, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света.' “ [6]

За Йоан е било трудно да вмести славата на вечното царство в ограничения човешки език. То е изпълнено с чудеса, като улици от прозрачно злато, основи от скъпоценни камъни, сияещи със славата Божия, прекрасни пейзажи, изпълнени с несравнима красота, и радостта от срещата с близки и приятели, които смъртта е разделила на тази земя. Но всички те са като опаковката на подарък, който е още по-прекрасен – присъствието на самия Христос, защото то не би било небе, ако Той не беше там.

Посред цялата небесна прелест Христос изпъква като главния скъпоценен камък в короната. Неговата красота и величие привличат вниманието на всички спасени. Да съзерцават Онзи, благодарение на Когото те са придобили правото да бъдат в небесното царство, ще бъде най-възвишената гледка, която някога могат да видят. Именно Исус се смили за нашето състояние. Когато ние бяхме пребити, съблечени и оставени полумъртви, Христос не замина от другата страна (по Лука 10:31). Напротив, Той изцели раните ни и се погрижи за нас, преобразявайки живота ни, докато станем годни да пребъдваме с Него през вечността. Като съзерцаваше Божиите милости, Давид възкликна: „Благославяй, душе моя, Господа, и всичко що е вътре в мене нека хвали светото Му име. Благославяй, душе моя, Господа, и не забравяй ни едно от всичките Му благодеяния“ (Псалм 103:1, 2).

Има една върховна сцена, която смекчава сърцето, докато размисляме за нея: „Когато изкупените бъдат приветствани в Божия град с добре дошли, ликуващ вик на преклонение процепва въздуха. Първият и вторият Адам предстои да се срещнат. Божият Син стои с протегнати ръце, за да прегърне бащата на нашия род - същество, което Той сътвори, което съгреши срещу своя Създател и заради чийто грях Спасителят носи на тялото си белезите на разпятието. Когато Адам съзира белезите от жестоките гвоздеи, не се хвърля на гърдите на своя Господ, а пада смирено в нозете Му с възклицанието: „Достойно е Агнето, което е било заклано...“ Спасителят го повдига нежно и го моли

да погледне още веднъж своята родина Едем, от която е бил тъй дълго отстранен.“ [7]

Божията вестителка описва следната картина: „Видях едно огромно количество ангели да донасят славни корони от града – корони за всеки светия, с имената им написани върху тях. Когато Исус потърси короните, ангелите Му ги предоставиха и със собствената Си десница прекрасният Исус ги постави върху главите на светиите.“ [8]

Тогава всеки от нас ще има възможността да общува със Спасителя през цялата вечност: „Изкупените от Господа ще се върнат и ще дойдат с възклицание в Сион. Вечно веселие ще бъде на главата им; ще придобият радост и веселие, а скръб и въздишане ще побягнат“ (Исая 51:11).

Една щастлива вселена

Докато трае великата борба между доброто и злото, всеки път, когато един грешник се покае, „ще има повече радост на небето“ (Лука 15:7). Но във вечността радостта, която ще отеква из цялата вселена, ще бъде още по-голяма, защото вече няма да има грешници! Обитателите на други светове са наблюдавали с напрегнато очакване катастрофата, сполетяла нашата планета. Но сега се радват, че всичко вече е приключило, и ще отворят вратите си, за да посрещнат с голяма радост изкупените и да им покажат своите скъпоценни домове – светове, които никога не са били осквернени от греха, места, които през неизмерими епохи са запазили своята невинност неопетнена.

„През всички векове Бог е действал чрез свети ангели, за да подкрепя и освобождава Своя народ. Небесни същества са участвали активно в живота и делата на хората. Явявали са се с дрехи, блестящи като светкавица; идвали са като хора, с облеклото на странници. Ангели, приели човешки образ, са се явявали на Божии мъже. Почивали са си по пладне под дъбовете, сякаш са изморени. Приемали са гостоприемството на човешки домове. Служили са като водачи на закъснели нощем пътници.“ [9] Но сега ще можем да чуем удивителните истории как тези небесни вестители са се трудили за нас, грижили са се за нашия живот и са ни ръководили. За тях ще бъде вълнуващо да видят как сега ние сме тези, които идват като гости в домовете им! Топли прегръдки ще бъдат разменени при всяка разказана история. Думи на благодарност ще излизат от устните ни и всички заедно ще славим Бога през цялата вечност!

Щастието на Христос

„Като гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на вярата ни, Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол“ (Евреи 12:2). Този стих ни разкрива защо Христос пострада на Голгота. Заради предстоящата за Него радост, Христос не се съсредоточи върху страданията на кръста. Вместо това, Той видя теб, любезни читателю, в небесния дом. Осъзнай, че ти си бил подбудата за Неговата жертва; ти си бил Неговата радост в часа на смъртта. Във време на агонията в Гетсиманската градина, един мощен ангел Го подкрепи със следната мисъл:

„Този ангел дойде не за да отнеме чашата от ръката Му, но да Го подкрепи да я изпие, като Го увери в любовта на Бог Отец. Той дойде, за да даде сила на молещия се Богочовек. Посочи Му отворените небеса, като Му заговори за душите, които щяха да бъдат спасени в резултат на Неговите страдания. Увери Го, че Неговият Отец е по-велик и по-мощен от Сатана, че в резултат от смъртта Му плановете на Лукавия ще бъдат осуетени напълно и царството на този свят ще бъде дадено на светиите на Всевишния. Каза Му, че ще види плода от Своята душевна мъка и ще бъде задоволен, защото ще види спасени много представители на човешката раса, завинаги спасени.“ [10]

Щастието на Христос в този момент наподобява това на баща, събрал се отново със своя изгубен син. Няма въпроси, няма упреци, няма скърби – само една продължителна силна прегръдка, в която любовта сякаш е открила причината за своето съществуване.

Заключение

„Когато небето бъде спечелено и ние преминем през портите на Божия град, за да чуем думите: ’Хубаво, добри и верни слуго! в малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си,’ колко незначителни ще ни се видят изпитанията и трудностите, които са заставали на пътя ни тук.“ [11]

Замислете се сега, след като сте прочели вече тази статия – има ли по-голямо благословение от небето? Ако отговорът ви е „Няма“, тогава внимателно разсъдете към какво се прилепявате тук на земята, за да не вземете да изгубите всичко, заради нищо. Тази ужасяваща мисъл е ярко описана в следните вдъхновени слова: „Нечестивите виждат какво са изгубили чрез бунтовния си живот. Когато им е била предложена далеч по-превъзходна и вечна тежина от слава, тя е била презряна; а колко желана им изглежда сега! ’Всичко това - стене изгубената душа - можех да имам; но аз избрах да го отблъсна. О, странно безумие! Разменила съм мира, щастието и почитта за мъка, позор и отчаяние!’ “ [12]

Няма по-окаяно чувство за един човек от това да знае, че е загубил нещо, което вече е притежавал. Но е още по-тежко е да знае, че го е загубил завинаги! Единственото нещо, което определя разликата между горчивия и щастливия край, се явява твоето решение, любезни читателю, относно това кой е Христос за теб. Нека се подсигурим, че ще бъдем сред онези, които ще се радват заедно с Исус в онази вечна среща между изкупените и техния Изкупител. Амин!

Източници:
1. Патриарси и пророци, с. 82.
2. Пак там, с. 91.
3. https://www.unir.net/revista/ciencias-sociales/pais-masfeliz-del-mundo/
4. https://www.bbc.com/mundo/articles/cv2ynllx8m9o
5. Поглед нагоре, с. 35.
6. Великата борба, с. 646.
7. Пак там, с. 647.
8. История на изкуплението, с. 413.
9. Великата борба, с. 631.
10. Копнежът на вековете, с. 693.
11. Поглед нагоре, с. 245.
12. Великата борба, с. 668.

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. „Св. св. Кирил и Методий“ №74, 1202 гр. София
За кореспонденция:
гр. София - 1000; пощ. кутия - 614
e-mail: sdarm.bg@abv.bg / www.sdarm-bg.org
ISBN 1312 - 1219

В ЧАСА НА ИЗПИТАНИЕТО

от Джеймс Монтгомъри, 1834 г.

В часа на изпитанието, Исусе, за мене застъпи се Ти,
да не би долно да се отрека и от Тебе да се отделя.
Кога ме видиш да се колебая, с погледа Си ме върни
и ни от страх, ни от благосклонност, да падна ме не остави.

Със забранени удоволствия щом очарова този свят
или нечестивите му съкровища ръка простреля да ми
навредят - припомни ми Гетсимания, обвита във тъга,
или по-мрачната – Голгота, с кръста на върха.

И ако милостта Ти ми изпрати труд и скръб, и мъка,
или ако болката тук долу ме съпровожда в пътя,
дай ми винаги да виждам Твоята ръка,
дай всегда тез’ грижи аз на Теб да поверя.

(Песен № 176 в английското издание)